

1.

„Připadám si jako nahý mravenec ve včelím úle,“ řekl nahněvaně a bezmocně Oro Masut. Jeho slova zněla dutě, protože nepoužil vysílačku, ale přitiskl helmu svého skafandru k Dantonově helmě.

Roi Danton se zasmál, ale nebyl to veselý smích. Představa, že se ertruský obr cítí jako mravenec, měla v sobě něco tragického. Vystihovala ovšem situaci, v níž se jejich skupina nacházela.

Ve skupině byli Perry Rhodan, Atlan, Roi Danton (pravým jménem Michael Reginald Rhodan), Oro Masut, Gucky, Tako Kakuta, John Marshall, Ivan Ivanovič Gorašin, Orbiter Kajman a jeho asistentka Janine Goya.

Kromě toho tu bylo třináct techniků, kybernetiků a kosmonautů. Dohromady tedy třiadvacet osob.

Třiadvacet Pozemšťanů v gigantické plošině o obsahu dvacet pět tisíc krychlových kilometrů. Přitom plošina byla jen jednou z dvanácti sekcí, přivěšených jako plástve k nosné kopuli ve tvaru polokoule, která sama měla obsah dvacet milionů kilometrů krychlových.

Několik kilometrů té svojí plošiny už měli za sebou. Nikdo ale nevěděl jistě, co na ně čeká v nosné kopuli, kam měli namířeno. Doufali, že tam najdou nějaké přepínací zařízení, které by jim umožnilo zmocnit se celého kosmického tělesa OLD MANA.

Zatím se ještě obrovský robot se svými dvanácti plošinami, v nichž byly řady hangárů, vznášel v soustavě Vega a při každé příležitosti vysílal své bojové lodě, aby potlačovaly jakýkoli odpor.

Flotila Solárního impéria vyčkávala mimo soustavu Vega. Kdyby se odvážila blíž, byla by zničena.

Třiadvacet Pozemšťanů na OLD MANU bylo odkázáno jen na sebe.

Mezi Roiem Dantonem a Velkým administrátorem se zakmítal vzduch a zhmotnil se myšob Gucky. Zakýval hlavou, což znamenalo, že mohou bez nebezpečí přejít do dalšího oddělení osmé sekce. Perry Rhodan zakázal dorozumívat se telekomem. Šlo mu o to, aby nebyla jejich přítomnost zjištěna. Když si chtěli něco sdělit, přitiskli k sobě hlavy a vzduch v helmě přenášel chvění stěn.

Rhodan zvedl pravou ruku zaťatou v pěst a třikrát mávl. Využili chvíle, kdy se vrata před nimi otevřela, aby propustila skupinu pochoduujících robotů. Proběhli kolem robotů a vrata za nimi zase neprodyšně zapadla. Pomalu šli dál.

Asi o sto metrů dál dojdou k dalším vratům a zase budou muset čekat, až se otevřou pro někoho jiného.

Takový způsob postupu jim neustále připomínal v jakém jsou nebezpečí. Pravděpodobně by se jim podařilo vrata otevřít bez velkých potíží, ale bylo skoro jisté, že jsou kontrolovány, a počítač by asi zareagoval na strašidelný jev, že se vrata otvírají sama od sebe, aniž jimi někdo prošel.

Pak by jim jejich maskování nebylo k ničemu. Takhle si deflektory a absorbéry světelných vln udržovali neviditelnost.

Roi se stále držel blízko svého otce. Perry zatím ovšem stále ještě netušil, že ten mladý výstředník, který si občas osvojoval způsoby dvořana francouzského krále, je jeho vlastní syn. Netušil ani to, že je otci tak oddán, že by za něj položil život.

Poblíž Dantona byl stále jeho osobní strážce, obrovský Ertrusan Oro Masut.

Skupinu uzavíral Orbiter Kajman. Roi si toho všiml, když se ohlédl. Uspokojilo ho to, protože bojových schopností tohoto Oxtorňana si velmi vážil.

Masut přitiskl svou helmu k jeho.

„Rád už bych tu helmu zase jednou sundal, monsieur!“ svěřoval se Ertrusan.

Roi se zašklebil.

„Jestli rád dýcháte dusík, tak si poslužte!“

Oro jenom zaklel.

Roi Danton by byl také rád sundal helmu a volně se nadechl. Jenže prostor pod hlavní palubou plošiny byl naplněn dusíkovou směsí, která zcela stačila robotům a zaručovala tak vysokou životnost materiálu, jaká by v kyslíkem obohaceném prostředí nebyla možná.

Perry Rhodan napřáhl roztaženou dlaň. Byl to povel k zastavení. Před nimi byla zavřená vrata.

Čekali trpělivě jako pes, který doufá, že ho pán vezme na procházku. Danton se usmál tomu cynickému přirovnání. Jestlipak by si průměrný obyvatel Země takhle nějak představoval „dobývání vesmíru“? To sotva. Pod tím pojmem se mu jistě vybaví neohrožený hrdina, který si se zbraní v ruce podmaňuje celé planety. Necháпали by tohle opatrné tápání vpřed, zvažování všech faktů a skoro nadlidskou trpělivost, bez níž se taková akce neobejde.

Vrata se odsunula a kolem čekajících pomalu projížděla řada osmi vozů s náradím. Rhodan zase máchl pěstí. Prošli do kopulovité místnosti, z níž odbočovalo několik chodeb a antigravitačních výtahů.

Velký administrátor se otočil a rozhlédl se po svém oddíle. Pak promluvil do vysílačky v helmě.

„Ještě pořád máme možnost zmocnit se některé kosmické lodě a uprchnout...“

„A neuved’ nás v pokušení,“ zamumlal Roi. Několik mužů se zasmálo, Rhodan se zamračil a ukázal na jednu z chodeb.

„Tudy se jde k hangáru, a tedy ke svobodě.“ Ukázal na šachtu výtahu. „A tohle je cesta do nebezpečí, které neznáme. Rozhodněte se.“

Roi Danton se také otočil a rozpráhl ruce. Teatrálně zadeklamoval:

„Messieurs! Slyšeli jste. Ale podle mého skromného mínění jsme se už rozhodli, než jsme na tuto cestu vykročili. Rozhodli jsme se s chladnou myslí čelit nebezpečím a třeba i prolít svou krev za velkou ideu svobody lidstva.“

Admirál Atlan se drsně zasmál.

„Velmi hlubokomyslné, monsieur Dantone. Ale souhlasím. Co jsme začali, to dokončíme. Každý z nás má u sebe dost trhavin, aby OLD MANA vážně poškodil. K tomu ovšem přikročíme jen jako k poslední možnosti.“

Ozvaly se souhlasné výkřiky.

„Když bude nejhůř, zničím OLD MANA docela sám!“ zvolal Ivan Gorašin.

„A jeho oči završely jako blesky nebeské, jako výbuch sopky a jako erupce na slunci!“ řekl smrtelně vážně Roi.

„Dejte už pokoj!“ vzkypěl John Marshall. „Nepotřebujeme tady dvorní šašky, ale lidi, kterým to jasně myslí!“

Roi předstíral, že tasí meč.

„To je urážka, monsieur! Pošlu vám svoje sekundanty!“

„Mlčte!“ poručil Perry Rhodan.

Kromě Atlana si nikdo neuvědomil, že se Roi Danton účinkem svých slov báječně baví. Když zavládlo ticho, vyslovili se také ostatní pro pokračování v průzkumu.

„Děkuji vám,“ řekl Perry Rhodan prostě. „A myslím, že budeme mít úspěch.“

Otočil se a vykročil k výtahové šachtě.

Když si do šachty krátce posvítili, odhadli její výšku na dva a půl kilometru. To byla polovina vzdálenosti k hlavní palubě, která rozdělovala osmou plošinu na dvě velká oddělení.

Roi si bez námahy spočítal, že by jim stačily ještě tři takové výtahové šachty, aby se dostali na horní palubu osmé sekce. Od teorie k praxi ale bývá daleko. A to byl i tento případ. Byli sotva v polovině šachty, když nad jejich hlavami začalo rourou klesat něco temného. Nákladní výtah!

„Zpátky!“ zavelel Perry Rhodan.

To se ale snadno řeklo. Něco tu nesouhlasilo. Antigravitační síla je nadnášela vzhůru, a výtah stejnou šachtou klesal dolů.

„Musíme se pokusit dostat se nad plošinu výtahu!“ zvolal Orbiter Kajman. Perry Rhodan uznal, že je to lepší návrh než jeho původní. Jenže jak to provést? Mezi plošinou výtahu a stěnou šachty nebyla větší mezera než půl metru, a výtah se kymácel. Kdyby někoho přimáčkl k stěně, znamenalo by to bolestnou smrt.

„Gucky, Kakuto!“ zavolal Rhodan.

Dva teleportéři neváhali. Roi ucítil něčí ruku na rameni a vzápětí se kolem něj všechno rozplynulo. Ve stejném okamžiku se zhmotnil nad plošinou výtahu. Vedle něj se objevili jeho otec a Masut. Za nimi postupně následovali ostatní.

Byl nejvyšší čas. Plošina ztěžka dosedla na dno šachty. Objevili se roboti a klepety začali vykládat náklad. Problém byl v tom, že nad úrovní plošiny se gravitační poměr změnil a Pozemšťané byli teď přitahováni ke dnu šachty. Jak se vyhýbali klepetům robotů, předváděli tanec, který mohl působit komicky, nebýt vážnosti situace. Nejhůř na tom byli rozložití obři Gorašin a Oro Masut. Ertrusana uhodilo jedno klepeto do prsou a padl rovnou do rozevřených čelistí druhého.

Tady duchapřítomně zasáhl Orbiter Kajman. Oxtorňan měl sílu titána. Roztáhl klepeta a držel je proti síle hydrauliky tak dlouho otevřená, až byl Masut v bezpečí. Čelisti se ohnuly a už se nedovřely.

Jednomu z techniků to dělalo starosti.

„Roboti sice nemají tolik rozumu, aby se tou příhodou zabývali. Vyskytl se prostě odpor a zase pominul. Něco jiného by bylo, kdyby se tím začal zabývat počítač. Mohl by přijít na to, že tu manipuloval někdo nepovolaný.“

Atlan s tím souhlasil.

„Kdyby hlavní počítač porovnal zatížení plošiny, dá si to všechno dohromady a naše neviditelnost nám nebude nic platná.“

„Pochybují, že robot tuhle příhodu vůbec počítači hlásil,“ namítl Roi Danton. „Takové maličkosti se prostě opraví a je to.“

„Nesdílím s vámi váš optimismus, monsieur,“ řekl sarkasticky Perry Rhodan. „V minulosti jste se často projevil jako přehnaný optimista. Raději vsadíme na jistotu a napříště nebudeme používat žádné výtahy. Jistě jsou i jiné cesty k povrchu.“

„Ale namáhavější!“ namítl Gucky.

Rhodan se krátce zasmál.

„Děti a myšobové se smějí teleportovat.“

Perry Rhodan a jeho oddíl museli uhnout před zástupem robotů mechaniků, podobných diskům o průměru asi dva metry. Byli v hangáru, pod spodkem obrovské kulovité lodi, která se tyčila až ke stropu do výšky dva a půl kilometru. Přímo nad nimi se černala ústí výfuků motorů pohánějících loď.

„Musíme se dostat na druhou stranu,“ zašeptal Tako Kakuta. Teleportér našel na opačné straně hangáru nouzový východ.

Roi uviděl, jak Velký administrátor zvedl zařatou pěst, a pospíšil si za ním. Vedle něj dupal ertruský obr Masut, za nimi šli Atlan a Gorašin, který nesl na rameni Guckyho. Roboti osmé sekce se věnovali své práci a nevšimli si jich. K východu to bylo víc než tři kilometry.

Když byli asi v půlce cesty, roboti nechali práce a rozprchli se. Hned nato zahučely gigantické pumpy, které z haly odsávaly dusíkovou atmosféru. Na stěnách a na podlaze vzplanula žlutá světla.

Perry Rhodan se rozběhl. Ostatní rychle pochopili a spěchali za ním, aby se dostali za okraj přistávacích opěr. Bylo to ještě asi kilometr.

Ale dlouho předtím, než se tam dostali, zaduněly atomové motory kosmické lodi.

Žlutá barva světla se změnila v červenou. Roi věděl, že loď bude v deseti vteřinách startovat, a do té doby se nedostanou z dosahu smrtících sil.

Mimoděk se rozhlédl po svých přátelích a strnul. Jeden chyběl!

„Kajmane!“

Ale Orbiter Kajman nereagoval. Nehnutě stál a mluvil sám k sobě.

Opravdu to byla samomluva?

Než to Roi Danton rozpoznal, uběhlo deset vteřin ke startu. A nic se nestalo.

Výstražná světla teď svítila uklidňující zelení. Pak znovu zahučely pumpy a čerpalý dusíkovou směs zpátky. Když halu naplnily, umlkly.

Roboti opraváři se vrátili a rojili se kolem lodi.

Roi počkal, až ho Oxtorňan dohoní. Pak vypnul telekom ve své helmě a přitiskl hlavu k jeho.

„Jak jste to udělal?“ zeptal se ho. „Nebo to dokázal váš SMALL MAN?“

„O čem to vlastně mluvíte?“

„Nesnažte se mě vodit za nos!“ řekl Roi hněvivě. „Buď mi rozumně odpovíte, nebo navrhnou Velkému administrátorovi, aby jeho odborníci prozkoumali tu věc, co nosíte na zádech!“

„To je vydírání?“ zasmál se pohrdavě Oxtorňan.

Roi Danton se smál s ním, ale v jeho smíchu byl výhrůžný spodní tón.

„Vy jste sice Oxtorňan, a o těch je známo, že jsou věrní stoupenci Impéria, ale na vás se mi něco nezdá. Kromě toho máte miniaturní počítač, s nímž vedete řeči a s jehož pomocí dokážete rozřešit problémy, se kterými si neumí poradit nikdo z Rhodanových nejlepších lidí. Už víte, proč vám nedůvěřuji? Schopnosti, které máte vy nebo váš SMALL MAN, nás mohou ohrozit. Když už nechcete vyrazit své tajemství, aspoň mi něco naznačte, abych mohl posoudit, jestli je vaše tajemství pro nás nebezpečné!“

„Chcete říct, abych uspokojil vaši zvědavost, monsieur Dantone!“

Kajman se smířlivě zašklebil.

„Jako Svobodný obchodník máte pozoruhodný zájem o blaho vedoucích představitelů Solárního impéria. Navrhnou vám výměnu, monsieur Dantone: moje tajemství za vaše.“

„Nic takového!“ odmítl příkře Danton. „Vy o mně víte, kdo jsem a čím zájmy hájím. Kromě toho nevlastním žádné technické prostředky. Naproti tomu vy jste nám sice právě zachránil život, ale prostředky, o nichž vůbec nic nevíme.“

Oxtorňan vzdychl v předstírané rezignaci.

„Tak dobrá, když už jste to uhodl. Způsobil jsem závadu v regulaci motorů, monsieur Dantone. Proto kontrolní automatika odložila start, dokud nebude závada odstraněna. To vám musí stačit. Více informací ode mě nečekejte.“

Danton by byl rád pokračoval, ale Kajman se odvrátil a zapnul svůj telekom v helmě. Podíval se na někoho za Dantonem a řekl:

„To byla opravdu spásná náhoda. Nemám pravdu, pane?“

Roi se ohlédl a uviděl, že k nim jdou Rhodan s Atlanem. Rychle také zapnul telekom.

Arkonidan se chladně usmíval.

„Takové náhody se stávají opravdu velmi zřídka, pane Kajmane. Co myslíte, že se s tou lodí stalo? Proč byl start odložen?“

Kajman pokrčil rameny.

„Nějaká závada, pane. Asi se nedovíme, co to doopravdy bylo. V takových velkých kosmických lodích snadno k něčemu dojde.“

„Ovšem,“ přisvědčil Perry Rhodan. „Jenom je divné, že předtím ta perfektní automatika vydala povel ke startu a pak teprve najednou zjistila chybu. Nezdá se vám?“

„V čem se nenajde nějaká ta chybička?“ odpověděl s lehkou ironií Oxtorňan.

Atlan i Rhodan ten spodní tón postřehli, ale prozatím se s jeho vysvětlením spokojili. Roi Danton si pomyslel, že Oxtorňan jim asi připraví ještě všelijaká překvapení.

Nouzový východ vedl po úzké, příkře stoupající rampě. Nebylo tu žádné osvětlení. Šlo se obtížně. Nebyly tu žádné schody, jen příčné drážky v kovovém povrchu rampy.

Gucky teď změnil svého nosiče. Hověl si na ramenou Ora Masuta a spokojeně se kolébal. Občas povzbudivě zahvízdal.

Po hodině cesty zahýbala rampa ostře doprava. Za ohybem jim zazářila vstříc oranžová světla. Vkročili do dlouhé a široké chodby.

„Hurá!“ zajásal Roi. „Dokázali jsme to. Už jsme v horní části téhle plošiny!“

Velký administrátor si odkašlal.

„Nepřehánějme! Zatím máme za sebou jen čtvrtinu cesty k povrchu plošiny. Musíme co nejrychleji najít další východ, který povede vzhůru.“

Našli ho už za dvacet minut, ale stál před ním dva a půl metru vysoký bojový robot.

„To bych rád věděl, jestli. tady ten stroj stojí náhodou!“ zamručel Perry Rhodan. Roi z té poznámky vyrozuměl, že jeho otci připadá dosavadní průběh jejich akce až příliš hladký. Rhodan byl zvyklý čelit potížím, a bylo mu podezřelé, že veliký robot nebere jejich přítomnost na vědomí.

„Pravděpodobně ano,“ odpověděl otcí. „Kdyby o nás OLD MAN věděl, udělal by víc, než že by postavil jednoho robota na stráž před vchodem.“

„Máte jistě pravdu jako vždycky, monsieur,“ uznal Rhodan sarkasticky. „Přesto nevidím možnost, jak toho robota obejít, aniž bychom vyvolali poplach.“

„Mám ho telekineticky zvednout a postavit o kousek dál, šéfe?“ zapískal Gucky a rozkročil se před robotem.

„Ala hop!“

Atlan smělého myšoba popadl a strhl ho zpátky.

„Chceš nás všechny dostat do neštěstí, ty chytráku?“ Nadechl se a zmírnil tón. „Promiň, Gucky. Ale pěkně jsi mě polekal.“

Myšob vycenil svůj hlodavý zub.

„Já se na tebe nezlobím,“ řekl blahosklonně. „Tak co? Kdybych ho pošoupl jen o pár centimetrů...“

„Ani o milimetr!“ poručil Rhodan přísně. „Zaregistroval by to a vyhlásil by poplach.“

„No dobrá!“ povzdychl si Gucky. „Tak vás Tako a já přeneseme za něj.“

Velký administrátor zavrtěl hlavou.

„Když nevíme, co tam je? To ne!“ Zarazil Guckyho, který chtěl promluvit. „Ano, nejspíš tam bude další rampa. Ale co když tu robot stojí proto, že tam probíhají nějaké opravy? Mohl by ses zhmotnit rovnou na hlavě robota opraváře.“

„Něco ale musíme podniknout, grandseigneur, řekl Roi. „Třeba bychom ho mohli nějak...“

Chtěl říct odlákat, ale nedořekl. Do té chvíle stál kovový kolos zcela nehybně, jen v očích mu žhnula rudá světýlka. Náhle v jednom oku světýlko pohaslo. Chvilí to vypadalo, jako by na ně robot mrkal. Oko ale zůstalo tmavé. Robot se otočil a těžkými kroky odpochoďoval chodbou pryč.

Roi Danton se tázavě zadíval na Orbitera Kajmana.

Oxorňan mu vrátil pohled s výrazem plným nezájmu.

Přesto si byl Rhodanův syn jistý, že také tentokrát v tom měl údajný antropolog prsty.

„Na tom bylo něco divného,“ mumlal Oro Masut.

„Proč?“ Roi předstíral údiv. „Jedna oční buňka mu selhala. Viděl jsem to. Je docela logické, že hlásil poruchu své ústředně a dostal pokyn, aby odpochoďoval do opravy. V takovém obrovském útvaru jako OLD MAN se to jistě stává častěji.“

„Ano, to jistě! Ale je značně nepravděpodobné, že k takové náhodné závadě dojde pokaždé, když se nám to hodí. Šéfe, v tom je něco jiného!“

Roi se utrápeně usmál. Protivilo se mu obelhávat svého důvěrníka. Nechtěl ale o Kajmanově tajemství mluvit nahlas.

„Vy jste nenapravitelný pesimista, Masute. Takové lidi mám rád,“ dodal v žertu, „kteří ve všem dobrém hned vidí něco špatného.“

Plumeně zaklel, když v chodbě uklouzl po olejové skvrně a málem upadl.

Tenhle nouzový východ byl zřejmě častěji používán než ten předchozí, kterým sem přišli.

Světlo si netroufali použít, aby to nějaká čidla nenahlásila, a tak nevěděli, co je v tmavé chodbě čeká. Tak jako všechny chodby a výtahové šachty v osmé sekci vedla i tato uvnitř stěny hangáru. Byl to nejúspornější způsob v plošině, v níž byl jeden hangár vedle druhého.

V půli cesty si dopřáli krátký oddech. I Roi už cítil únavu.

„Procurez moi un taxi, sil vous plait!“ požádal Atlana.

Arkonidan se rozesmál.

„Nač by vám byl taxík, monsieur Dantone? Jít pěšky je mnohem zdravější.“

„Vous etes bien aimable,“ zamumlal Roi. „Jste velmi laskav.“

„Copak to zase je, že to nesmějí slyšet řádní občané?“ ptal se zvědavě Gucky. „Vyprávíte si neslušné vtipy?“

„Vaše podezření mě přimělo, že jsem se začervenál, monsieur Gucky!“ odpověděl Roi Danton.
„Škoda, že je tu taková tma,“ přidal se Ivan Gorašin. „Rád bych viděl Svobodného obchodníka, který se červená.“
„Ti se prý červenají hodně často, slyšel jsem,“ hihňal se myšob. „Pokaždé, když nesou do banky svoje těžce vydělané peníze.“

„To je řečí pro pár drobných poctivého výdělku,“ odsekl Roi.
V interkomu bylo slyšet, jak se všichni smějí.
„Klid!“ okřikl je Perry Rhodan. „Zahlédl jsem světlo na konci chodby. Brzy dojdeme do mezipatra.“
Světla postupně přibývalo. Obrisy mužů se vyloupily ze tmy.
Dostali se do poloviny osmé sekce, aniž byla jejich přítomnost odhalena. To vědomí jim pozvedlo náladu.
„Je tu nějak nízký strop,“ poznamenal Gucky.
„Nezapomínej, drobečku, že jsme v podlaze horního oddělení,“ vysvětloval Atlan. „Takzvaná hlavní paluba není nic jiného než dělicí stěna mezi horním a dolním oddělením.“

Roi Danton bezděky přikývl. Znal zprávu Dona Redhorse stejně dobře jako Atlan a jako otec. Don Redhorse přistál nedobrovolně na pusté sekci a využil času, který tu strávil, k průzkumu. Skoro vše, co zatím o OLD MANOVI znali, se dověděli od Redhorse. Jeho informace byly nedocenitelné. Bez nich by se nikdy nebyli odvážili vydat se na tuto výpravu.

„Rád bych věděl,“ přemýšlel Roi nahlas, „proč byly hlavní paluby ve dvou pustých sekcích, které Redhorse prozkoumal, vzduchoprázdné. V prostorách, kde jsou zařízení, se přece udržuje dusíková atmosféra jako tady. Možná jsou rozdílné náplně i v horních palubách a v sekci osm najdeme nahoře ovzduší s kyslíkem, které se dá dýchat.“

„To poznáme, až tam dojdeme,“ odpověděl Ivan Gorašin. „Proč si s tím lámat hlavu dopředu?“
„Proč. Protože by to dokazovalo, že obytné horní paluby v sekcích byly naplněny vzduchem, jakmile se obrovské soustrojí dostalo do sektoru Červánky. To vypadá zcela logicky, jestliže předpokládáme, že OLD MAN měl být předán právoplatným vlastníkům. To jest Velkému administrátorovi a jeho lidem.“

„Podle vás je to důkaz, že OLD MAN byl vytvořen a vyslán k podpoře Solárního impéria?“ zeptal se Perry Rhodan.
Roi se usmál.

„K podpoře Impéria, které reprezentujete vy nebo Atlan nebo maršál Bull, grandseigneur. To je rozdíl, a možná to vysvětluje chybnou reakci obrovského robota.“

Rhodan vzdychl.
„Přesto by nebylo nic platné, kdybych se jednoduše představil. Jak tohle vysvětlíte, monsieur Dantone?“
Svobodný obchodník pokrčil rameny.

Napadlo ho několik možných vysvětlení, ale žádné nebylo jisté. Proto raději mlčel. Pouhými dohady by nikomu neposloužil.

Velký administrátor si jeho gesto vyložil správně. Otočil se a vydal se rovnou chodbou, která se táhla do nedohledna. Ostatní se vydali za ním.

Na chvíli se zastavili, když se podlaha otřásla. Uslyšeli dunění. Pak zase vykročili, ale ve vzduchu visela nevyslovená otázka.

Byly otřesy známkou, že OLD MAN startuje k velkému náletu na Solární soustavu?
Zatím nevěděli.

V nitru obrovského robota byli odloučeni od vnějšího světa. Nic nenaznačovalo, jestli je OLD MAN ještě v soustavě Vega, nebo už uvnitř drah planet obíhajících Slunce.

V horním oddělení byl klid. Museli ujít asi šest kilometrů po podlaze hangáru, než našli východ. Všichni už byli vyčerpaní.

Perry Rhodan šel ale stále vpřed. Chtěl se ujistit, jestli je OLD MAN stále ještě v soustavě Vega, nebo se snad už ocitl ve sluneční soustavě. Ostatní se snažili držet s ním krok. Vydávali ze sebe poslední síly.

Roi Danton obdivoval svého ertruského sluhu. Oro Masut pořád ještě pochodoval stejně svěže jako na začátku cesty. Spolykal ovšem tolik potravinových koncentrátů, že by to stačilo čtyřem Pozemšťanům.

Stejně na tom byli i oba Oxtorňané, Orbiter Kajman a Janine Goya, i když se velikostí nelišili od Pozemšťanů. A do jisté míry i nositelé aktivátorů buněk jako Perry Rhodan, Atlan, Marshall, Kakuta a Gorašin. Aktivátory jim sice propůjčovaly stejnou svěžest, jakou prokazovali Ertrusan a Oxtorňané, ale na druhé straně urychlovaly látkovou výměnu.

Perry Rhodan by za normálních okolností bral ohled na méně zdatné jedince a přizpůsobil jim tempo. Jenže tohle nebyly normální okolnosti. Proto přikázal Tako Kakutovi, aby zůstal vzadu a pomáhal mužům, kteří už nemohli dál.

Roi byl jen obyčejný Pozemšťan bez buněčného aktivátoru, ale přesto nezaostával za otcem ani o krok.
Gucky se neustále teleportoval dopředu a zpátky. Prozkoumával cestu, kterou měla výprava před sebou, a tak často zabránil střetu s roboty nebo nákladními vozíky. Vypadalo to, že v nitru obrovského robota je stále rušno.

Když vyšli z hangárů na horní palubu, bylo to jako přechod do jiného světa.

Z chodby vkročili otevřenými dveřmi do místnosti zařízené k obývání. Kolem stolků s automatickou obsluhou byla připravena pohodlná křesla z koženky, exotické květiny ve vázách voněly, na stěnách byly obrazovky simulující okna, které poskytovaly výhled do okolí osmé sekce.

Velkého administrátora v první řadě zajímal právě pohled na obrazovky.

Nejdřív z nich nic podstatného nezjistil. Vesmír je všude stejný a miliardy hvězd na sametově černém pozadí ukazovaly jen to, že se OLD MAN vznáší v kosmu.

Tu a tam proletěla kolem kulovitá kosmická loď. Jinak byl venku klid.

Skoro zároveň rozpoznali Rhodan i jeho syn modrobílé zářící kotouč velikosti dlaně s zářící korunou. Bylo to slunce Vega.

Zároveň si oba s úlevou oddechli.

OLD MAN tedy je pořád ještě v soustavě Vega!

Země zatím není bezprostředně ohrožena!

Atlanova slova působila, že vystřízlivěli.

„Nemáme moc času, pánové,“ řekl Arkonidan vážně. „OLD MAN nezůstane v soustavě Vega věčně. Dříve nebo později se vydá do Sluneční soustavy. A jestli do té doby nebudeme schopni přepnout jeho řízení, pak...“

Všichni věděli, co by se stalo.

„Rozdělíme se!“ rozhodl bez váhání Perry Rhodan. „Gucky prozkoumá krátkými skoky vzdálenější okolí. Atlan, Marshall a Gorašin půjdou se mnou na průzkum horní paluby. Ostatní zůstanou tady a odpočinou si. Tako Kakuta tu zůstane s nimi jako záloha.“

„Prosím, abych směl jít s vámi, grandseigneur!“ žádal Roi.

Velký administrátor s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Vy zůstanete tady, monsieur Dantone!“

„Ale...“

„Je to rozkaz!“

„Provedu, grandseigneur,“ zamumlal skříčeně Roi.

Nemohl jednat proti otcovu rozkazu. Když se přihlásil na tuto výpravu, automaticky se tím zavázal, že bude plnit rozkazy. Kromě toho mu otec natolik vyšel vstříc, že začlenil do výpravy také jeho dva Oxtorňany, Orbitera Kajmana a Janinu Goyu.

„Smíme si sundat helmy?“ zeptal se. „Analýza ukazuje, že je tu vzduch podobný pozemskému, a dvacet stupňů nad nulou.“

„Také přitažlivost je stejná jako na Zemi,“ dodal Perry Rhodan. „Souhlasím pod jednou podmínkou. Helmy bude mít otevřené vždycky jen polovina skupiny.“

Roi Danton se uklonil.

„Merci infiniment, grandseigneur!“

Velký administrátor jen mávl rukou. Pak řekl s utajeným smíchem:

„Prokázal byste mi laskavost, monsieur?“

Roi rozpřáhl ruce ve všeobjímajícím gestu.

„Poručte, grandseigneur, a já poslechnu!“

„Opičáku!“ zavřískal Gucky.

Roi sebou trhnul. Stejně jako teď myšob, před několika dny ho nazvala jeho sestra.

Perry Rhodan se káravě ohlédl po Guckym. Pak pokračoval:

„Byl byste tak laskav a po dobu mé nepřítomnosti převzal velení nad skupinou?“

„Jsem v rozpacích, grandseigneur! Bude to pro mne čest, jako váš nehodný služebník smět plnit takový úkol.“

„Děkuji vám, monsieur!“ řekl Rhodan a odešel.

Roi nejdříve rozdělil přítomné na dvě části a jedné polovině dovolil sundat helmy. Sám sebe zařadil do druhé skupiny.

Netušil, že jeho otec vyslechl jeho příkazy po telekomu a s uspokojením konstatoval, že Roi v drobné zkoušce charakteru obstál.

Gucky se zhmotnil v místnosti, kterou by rozhodně nehledal v takovém útvaru jako OLD MAN. Dokonce ani průměrný občan z 25. století by neuhodl, jakému účelu taková místnost slouží. Ve městech už si nikdo doma nevařil, proto byty neměly kuchyně, ale jen takzvané přípravny, kam se potrubní poštou doručovala objednaná jídla ze zásobovací centrály.

Jen tu a tam si někdo připravil postaru jídlo sám z polotovarů. Takové snobské zařízení měl ve své vile i Allan Mercant. Proto myšob rozpoznal elektrickou troubu i kuchyňský stůl, chladničku a různé kuchyňské strojky.

Bezmyšlenkovitě zvedal telekineticky pánve a hrnce, otvíral a zase zavíral dveře chladničky a spíže. Nedůvěřivě se zadíval na malé přesýpací hodiny, podle nichž se vařila vejce. Jejich účel neznal. Kroutil hlavou, když je obrátil a pozoroval řinoucí se písek.

„No tohle!“ mumlal. „Vypadá to, že OLD MAN je taky snob!“

Položil je opatrně na stůl, jako by se bál, že vybuchnou. Pak odhopkoval k chladničce a prohlížel si její obsah.

Překvapeně vytáhl z mrazničky zamrzlý balíček, oškrábal z něj tenkou vrstvu jíní a hvízdnu. Na obalu bylo napsáno:

„Mladé karotky. Pro Guckyho!“

Bezděky se rozhlédl, jako by hledal tajemného dárce. Ale nikdo tu nebyl. Strhl obal a vložil mrkvičky do mikrovlnného rozmrazovače. Po pár minutách je vyndal, několik jich strčil do pusy a ostatní schoval do kapsy kombinézy. Pak se teleportoval.

Zhmotnil se uprostřed stepní trávy zežloutlé sluncem... pozemským Sluncem! Opíral se do něj horký a suchý vítr. Asi sto metrů od něj kymácel vítr holými větvemi trnitého křoví. Poznal africkou krajinu, kterou kdysi navštívil s Rasem Čubajem. Kde se vzala na horní palubě obrovského robota OLD MANA?

„Teď už tu chybí jen stádo buvolů,“ pomyslel si. Jako by vyřkl zaklínadlo! Země se zachvěla, jak do ní zabubnovala tisíce kopyt. Napravo vyvstal oblak prachu a blížil se. Ze stáda se vyloupily obrysy jednotlivých zvířat. Buvoli, a zebry... Teď běželi těsně kolem něj. Gucky se chtěl teleportovat do bezpečí, ale nešlo to.

Zaslechl dunivé zahřmění a vzhlédl k obloze, ale tam nebyl ani mráček. A znovu ten dunivý zvuk. Myšob cítil, jak se mu zježila srst na šíji. Ve smrtelné úzkosti začal bezhlavě poskakovat.

V okamžiku, kdy už ho stádo hrozilo rozdupat, se zase uklidnil. Vytáhl svůj impulzní paprskomet. Pronikavě vypísl a vystřelil do vzduchu.

To jest, chtěl vystřelit. Ale z hlavně nevyšel ani jeden paprsek energie.

Těsně před ním se stádo rozdělilo a minulo ho z obou stran. Najednou byl klid.

Jenom dva velcí žlutí psi se dlouhými skoky hnali za stádem. Třetí pes závod vzdal. Líně se ještě loudal několik metrů, pak se svalil do stepní trávy a strašlivě zařval.

Gucky se rozklepal.

Teprve teď si všiml, že zvíře má hnědou hřívu.

Je to lev! A ti druzí dva nebyli žádní žlutí psi, ale lvice!

Gucky rychle vystřízlivěl z prvního úleku.

Bylo naprosto vyloučeno, aby na palubě OLD MANA byli lvi! Tvůrci kosmického robota mohli v téhle hale stvořit umělou oblohu a zasít travu do hlíny, ale kde by vzali buvolů, zebry a lvy? OLD MAN přece není létající zoologická zahrada!

Teď se lev vztyčil a zív. Ukázal dlouhý jazyk a ostré tesáky. S cvaknutím zavřel tlamu.

Šelma se protáhla a ztuhla jako socha! Žluté oči utkvěly na myšobovi.

Gucky vši silou potlačil nutkání utéct.

„Je to jen halucinace!“ pronesl nahlas.

Hned o tom ale začal pochybovat, když lev zavřel.

Pokusil se zachytit impulzy mozkových vln zvířete.

Nic. Vůbec nic. Ztratil všechny nadpřirozené schopnosti.

Pak už bylo na útěk pozdě. Šelma se k němu připlížila stepní travou až na vzdálenost pěti metrů. Lev zalehl a jen jeho ocas švihal do tvrdé půdy. Oči se mu hrozivě leskly.

Když se lev odhodlal ke skoku, Gucky rychle uhnul. Lev doskočil a se zlostným vrčením se rozhlížel. Gucky mu hodil neužitečný paprskomet do otevřené tlamy.

Lev vyskočil do vzduchu, udělal přemet a těžce dopadl na záda. Mohutné tělo se otrásalo, natáhlo se a zůstalo nehybně ležet.

Myšob si povzdychl.

„Škoda, že tu nemám kameru!“

Bezděky zavřel oči, když se okolí ve vteřině změnilo v hustou mlhu. Když je zase otevřel, seděl v širokém křesle hypnotického kina.

„Věčná škoda!“ zamumlal. „Teď už Bullyho nepřesvědčím, že jsem holýma rukama zdolal velkého lva!“

Polekaně nadskočil, když se mu v mozku ozval opravdu homérský smích. Rozhlédl se, ale v hale nebyl nikdo jiný než on.

V tomhle obřím robotu se brzy zblázním! pomyslel si.

Poškrabal se za ušima. I když se přesvědčoval, že o nic nejde, nemohl se odhodlat k další teleportaci. Dobrodružství se lvem mu stačilo, a nevěděl, co ho čeká příště.

Nakonec se ale uklidnil.

„To jsem zvědavý, jaká překvapení jsou tu ještě nachystána!“

A teleportoval se, ale tentokrát jen na sousední chodbu. Tam hopkal vedle nečinného pohyblivého pásu. Neodvážil se na něj vstoupit. Pravděpodobně by se pás automaticky zapnul, ale tím by vyslal signál do ústředny a prozradil jeho přítomnost. Gucky by tak ohrozil i své druhy.

Deset minut tak pobíhal po chodbách, nakukoval do otevřených dveří, vyhýbal se pochoduujícím robotům a vlastně sám nevěděl, co hledá. Pak mu došla trpělivost.

Řekl si, že by takhle mohl běhat po horní palubě celé týdny, aniž by našel něco důležitého. Přitom Perry Rhodan vyslal právě jeho, protože Gucky je nejschopnější z celého sboru mutantů!

Vypjal prsa.

„Co se mi může stát? Skočím!“

Soustředil se na místo o půl kilometru dál a teleportoval se.

Se zatajeným dechem se zase zhmotnil.

„No prosím!“ zaradoval se, když na svém okolí nic zvláštního neviděl.

„Vždyť jsem to věděl!“

Radost mu ale dlouho nevydržela. Podlaha pod jeho nohama začala vibrovat, nejdřív slabě, ale v povědomém rytmu.

Chvilí uvažoval, ale nenapadlo ho, co by to mohlo být. Rozhlížel se po nějaké šachtě nebo chodbě vedoucí dolů pod podlahu.

Byl v sále kruhového půdorysu o průměru padesát metrů. Rovný strop byl asi čtyři metry vysoko a v pravidelných odstupech ho podpíraly válcové sloupy, tlusté asi dva metry. Jinak byl sál prázdný.

Myšob věděl, že to nemohou být opěrné sloupy. Ty by byly zbytečné. Musely mít jiný účel.

Přiložil k jednomu ucho, ale nic neslyšel. Kopl do sloupu, ale nic se nestalo. Buď nebyl sloup dutý, nebo jeho stěny byly příliš silné.

Uvažoval o tom, že se na zkoušku teleportuje dovnitř jednoho sloupu. Jestli sloup není roura, ale je uvnitř plný, vyhodí ho to zpátky. Nic víc se mu stát nemůže.

Pro jistotu si zapnul helmu, než skočil.

To mu zachránilo život, protože se zhmotnil ve vakuu.

Z okamžitého popudu skočil zpátky. Když byl zase v hale, přesvědčoval se, že se mu uvnitř sloupu nic nestane, pokud bude mít skafandr zavřený.

„Tak ještě jednou!“ zabručel.

Tentokrát ještě před skokem rozsvítil lampu na helmě, takže si nové prostředí mohl rovnou prohlédnout.

Shledal, že pomalu klouže dolů mezi hladkými stěnami. Když se podíval nahoru, viděl konec roury nebo šachty jen pár metrů nad sebou.

„To je divné,“ řekl si. „Jestli je to výtah, nejde nad strop haly. Ale proč nevedou do sloupů žádné vchody?“

Dál o tom nepřemýšlel. Když se předklonil, posvítila jeho lampa dolů. Světlo klouzalo po stěnách šachty a dopadlo na třpytící se překážku.

Energetická závora!

Myšob jí proklouzl. Pod ní byl dýchatelný vzduch. Otevřel helmu.

Nohama se dotkl podlahy v půlkruhové místnosti. V té chvíli se rozsvítilo světlo.

Myšob vykřikl.

Poprvé za dobu jejich putování po osmé hangárové plošině uvedl v činnost mechanismus, který byl určitě propojen s ústředím.

Vteřiny ubíhaly, ale žádný poplach se neozval. Gucky si oddechl.

Zadíval se na jedinou obrazovku, která v místnosti byla. Oválná plocha ukazovala vnitřek velké místnosti kulovitého tvaru. V ní se uprostřed vznášela druhá koule, zřejmě nesená antigravitačními projektory. Od stropu visely kabely, které vedly do koule. Vypadaly jako gigantické pupeční šňůry a pohybovaly se v rytmu, který Gucky rozeznal už v hale se sloupy.

Myšob se otřásl.

Koule na něj působila odpuzivě, ale zároveň ho k ní něco přitahovalo. Snažil se uvažovat strážlivě.

Bezpochyby se mu podařilo najít schránku velícího automatického mozku osmé sekce! Pomalu mu docházelo, jaký významný objev to je.

Pak jednal rychle.

Teleportoval se zpátky do haly se sloupy a odtud krátkými opatrnými skoky na místo, kde se rozloučil s ostatními.

Když tam našel Perryho Rhodana, triumfálně se rozesmál.

Netušil, jak málo důvodů k tomu má on i ostatní, kteří jsou s ním v osmé sekci.

2.

Koordinátor byl starý. Prastarý podle lidských pojmů. Ze své skořápky ve velké nosné kopuli obrovského robota OLD MANA řídil celý gigantický mechanismus. Měl při té zodpovědné práci dvanáct pomocníků, dvanáct lidských

mozků, zbavených těl, které plavaly v konzervačním plazmatu, byly ve styku s třináctým mozkem a plnily jeho příkazy. Každý z těch dvanácti pomocníků řídil jednu velkou hangárovou plošinu.

Nic netrvá věčně, a také psychická síla dvanácti mozků se opotřebovala. Jejich úsudek se zakalil.

Dva z nich přišly o rozum. Byly ještě v činnosti, ale ztratily pojem cíle a plánování i jakýkoliv pocit zodpovědnosti vůči společnému úkolu.

Jejich hangárové plošiny označil koordinátor jako pusté sekce.

Tohoto dne, 28. září 2435, se stalo ještě něco mnohem horšího, co nikdo nemohl předvídat. Koordinátor zjistil, že se v sekcích III a IV dějí záhadné věci. Nemocné mozky najednou vyvíjely strašidelnou aktivitu, která byla v rozporu s jejich celkovou ochablostí.

Tato aktivita se zatím nepřenesla na nosnou kopuli ani na ostatních deset plošin, ale koordinátor byl zvyklý hasit požár v zárodku.

OLD MAN setrval v soustavě Vega, blízké Sluneční soustavě, protože se koordinátor chtěl přesvědčit, jestli mezi lidmi opravdu zuří bratrovražedné boje, jejichž náznaky zjistil v sektoru Červánky.

Teď ale musel napřed aspoň stabilizovat situaci v obou pustých sekcích. Rozeslal proto dosud fungujícím mozklům zprávu o situaci a sdělil jim, že hledá řešení problému.

Ale než se k tomu dostal, něco se přihodilo...

„Já jsem pro to, jít rovnou na věc,“ řekl admirál Atlan. „Když nevíme jistě, proč proti nám OLD MAN bojuje, musí nás zajímat jenom hlavní centrála, nic jiného!“

Perry Rhodan si zamyšleně mnul tři dny neholenou bradu.

„Podle mého názoru je lepší pocvičit se na podráženém a tedy méně nebezpečném předmětu dřív, než se pustíme do hlavního!“

Strčil si do úst kostku masového výtažku.

„Konstrukční principy počítačů v sekcích a také ústředního počítače budou stejné. Můžeme si tedy na kouli, kterou Gucky objevil, vyzkoušet, jak bychom pak přepnuli celého robota.“

„A jestli nás tam najdou?“

Velký administrátor pokrčil rameny.

„Gucky se dostal k té kouli hodně blízko, a žádný poplach nespustil.“

Otočil se k myšobovi.

„Jak daleko jsi od ní byl?“

„Tak padesát metrů, šéfe!“

„No prosím! Johne, co vy tomu říkáte?“

Velitel sboru mutantů si odkašlal.

„Ztráta času se nám několikanásobně vyplatí, pane.“

„A co vy, monsieur Dantone?“

Roi si osušil obličej krajkovým kapesníčkem a zavzdychal.

„C est un malheur, grandseigneur! Člověk se nemůže oholit, vzít si čisté prádlo, umýt se v čerstvé vodě! Z toho potu a špíny se mi dělá zle. Přesto bych byl pro to obětovat se a nejdřív zlikvidovat počítač v téhle sekci.“

Podržel si pod nosem lahvičku s voňavkou a smutně začichal. Pak ukázal, že už je skoro prázdná.

„Aspoň ruce kdybychom si mohli umýt!“

„Je mi líto,“ odmítl stroze Rhodan. „Každé použití zdejších zařízení by nás mohlo prozradit!“

Gucky sklopil hlavu. Vzpomněl si, že použil rozmrazovač. Nebude se o tom zmiňovat. Důležité je, že mu to v té kuchyni prošlo.

„Zdá se, že jsou všichni pro to, prozkoumat nejdřív mozek této sekce, Atlane,“ poznamenal Velký administrátor.

„V tom případě se přidám k většině,“ odpověděl s úsměvem Arkonidan. „Chtěl jsem vám jen ušetřit objížděku.“

Perry Rhodan se podíval na hodinky. Bylo devět večer. Za tři hodiny se změní datum na 28. září.

Už víc než čtyři týdny žili lidé pod tlakem strašné hrozby, kterou představoval OLD MAN.

Snad nám bude přát štěstí,“ řekl toužebně. Pak dal znamení a vyrazili. Vpředu šel zase Perry Rhodan a Roi Danton, za nimi Oro Masut, Atlan a mutanti, na konci Orbiter Kajman a jeho asistentka Janine Goya.

Myšob a Tako Kakuta skákali dopředu a zpátky a zkoumali cestu. Když vpředu našli roboty, varovali Velkého administrátora. Podle potřeby se skupina přitiskla ke stěně a nechala robota projít.

Nebylo to bez nebezpečí. Roboti o nich nevěděli a šli často bezstarostně vedle sebe, takže Pozemšťané museli poskakovat a uhýbat. Když došli do sloupové síně, byli všichni celí zpaceni. Všichni kromě dvou Oxtorňanů a Ertrusana.

Perry Rhodan dal pokyn hledat na sloupech maskované vstupy. Nechtělo se mu věřit, že se dolů nedostanou jinak než teleportací. Hledání bylo marné.

„Normálně bychom propálili do sloupu otvor,“ řekl jeden z techniků.

Roi ta slova zaslechl a přisvědčil.

„Samozřejmě, monsieur! Ovšem jen v případě, že bychom chtěli, aby nás zaměřili. Ale prozradit se můžeme i jinými a jednoduššími způsoby.“

„Já vím,“ odpověděl muž mrzutě. „Ale pak mi povězte, jak se dostaneme k počítači!“

Roi se smíchem pokrčil rameny. „Je suis moi-même étranger ici! Já jsem tady taky cizí!“

Očekával výbuch smíchu, ale nic se neozvalo. Zneklidněně se rozhlédl. Všichni se tvářili napjatě a nervózně.

„Navrhuji, aby někteří z nás skočili do šachty s teleportéry, grandseigneur,“ oslovil Velkého administrátora. „Lidem jde na nervy, když nemají co dělat.“

Perry Rhodan přisvědčil.

„Máte pravdu, monsieur. Přesto se mi nezdá, že by tu nebyl přístup pro normální lidi. Normální lidé přece OLD MANA navrhli a postavili.“

„Asi měli své důvody,“ pronesl Roi jasnozřivě.

Stáli v půlkulaté místnosti a dívali se na obrazovku, která ukazovala kouli s počítačem osmé sekce. Byl tu Perry Rhodan, Atlan, Roi a jeden z počítačových odborníků. Gucky a Tako je sem přinesli a teď se drželi stranou.

Po chvíli se Velký administrátor obrátil a řekl polohlasně, jako by se bál, že ho počítač uslyší:

„Je ti doufám jasné, že ta koule může být stejně dobře padesát jako pět tisíc metrů daleko.“

Gucky se zašklebil.

„Ale já jsem tvrdil, že jsem byl padesát metrů od ní, vid’?“

„No právě! Rád bych věděl, jak jsi na to přišel. Ten obraz by se nezměnil, ani kdyby byl mozek sekce odtud padesát kilometrů!“

Myšob se šklebil ještě víc. Líně přihopkal těsně k obrazovce a zahleděl se do zdi. Obraz se rozostřil a posunul do strany. Pak se zase ustálil.

„Telekineze?“ zeptal se Roi Danton.

Myšob přikývl.

„Ale já myslel, že důstojník Guck může telekineticky pohnout jen s předmětem, který má přímo před očima!“ namítal kybernetik.

Roi se shovívavě zasmál.

„To je oficiální verze. Gucky by samozřejmě odtud koulí nepohnul. Takový lehce ovladatelný předmět jako stativ kamery ale dokáže na krátkou vzdálenost ovlivnit, i když na něj přímo nevidí.“

„Už chápu,“ nabral dech Danton. „A jestliže Gucky může hnout kamerou, znamená to, že je kamera hned za touhle stěnou, že ano?“

„Je to tak,“ potvrdil Gucky. „Ale zdá se mi, že jste podezřele dobře informován, mesjé.“

Roi pokrčil rameny a přešel na jiné téma.

„Která je nejkratší cesta k počítači, monsieur Guck?“

Gucky přemýšlivě sraštil čelo.

„Tamhle?“ ukázal rukou. „Asi padesát metrů rovně, mesjé, a jste tam. Stačí?“

„Jste velmi laskav, monsieur Guck, jenže tahle cesta není schůdná pro normálního člověka!“

„Zato pro normálního myšoba ano.“ Gucky se obrátil k Perrymu Rhodanovi. „Tak co, šéfe? Smím se teleportovat?“

Velký administrátor pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Zkusíme to napřed normální cestou. Podle mého názoru to půjde. Tahle místnost je zřejmě jen pozorovatelná. Přístup k počítači vede jinudy.“

Kývl na Tako Kakutu.

„Tako, teleportujte se laskavě se mnou zpátky do té sloupové síně. Odtamtud se zkusíme dostat ke kouli s počítačem.“

„A co já?“ hrdal Gucky.

„Ty zůstaneš tady. Chci tady mít někoho, kdo v případě nouze umí víc než se jen teleportovat. A to jsi ty. Jasně?“

„Jasně, šéfe!“ odpověděl Gucky polichoceně. „Můžeš se na mě spolehnout.“

Rhodan se chytil Kakuty za paži a dal mu pokyn. V příštím okamžiku oba zmizeli.

O deset minut později tu byli Tako a Rhodan zpátky.

„Nic!“ řekl Perry Rhodan rezignovaně. „Vypadá to, že k počítači vůbec žádný přístup není.“

„Jenom vypadá?“ zeptal se Roi. „Myslíte si tedy, že nějaká cesta tam musí vést?“

„Ano, tím jsem si jistý!“

„Ale ještě jistější je můj způsob!“ triumfoval Gucky.

Perry Rhodan potřásl hlavou.

„Není jistější, jenom rychlejší. No dobrá, když chceš, teleportuj se. Jak to chceš udělat?“

Gucky se důležitě narovnal.
„Docela jednoduše, šéfe. Skočím rovnou dovnitř počítače!“
„Není to příliš riskantní? Co kdybys nejdřív skočil na obal a pak...“
„Dříve nebo později se musím dostat dovnitř!“ odporoval Gucky. „Jenom tak se můžu dovědět, co tam vlastně je.“
„Dobře, Gucky. Ale buď opatrný. Kdyby ti hrozilo nebezpečí, hned se vrať. Nebo nám dej vědět telekomem a Tako mne a Dantona přeneseme za tebou.“
„Jen žádný strach!“ Zvedl ukazováček a skočil.
V příštím okamžiku byl zpátky. Křečovitě se škubal a válel se po podlaze. Křičel, a zdálo se, že nikoho nevnímá.
Perry Rhodan k němu přiklekl a snažil se ho uklidnit. Roi Danton se o myšoba nestaral. Měl pocit, že se přihodilo něco, co může ohrozit jejich plány. Obrátil se k obrazovce a strnul.
Kolem koule se slabě třpytil zelený štít.
„Ochranný štít!“ vykřikl. „Musíme zpátky!“
Strčil do Taka Kakuty a ten rychle pochopil, co od něj Roi Danton chce. Popadl do rukou Perryho Rhodana a Guckyho a teleportoval se.
V další vteřině se vrátil.
„Honem pryč!“ křičel. „Sekční počítač vyhlásil poplach!“

Pronikavý jekot poplašených klaksonů a kolísavé houkání sirén působilo jako hrozba doléhající ze všech stran.
Když se Roi Danton s Kakutou zhmotnili ve sloupové síni, podrazila jim nohy tlaková vlna výbuchu. Roi zůstal ležet a rozhlížel se po místnosti.
Muži z jejich oddílu obsadili vchody a hlídali je s připravenými zbraněmi. U jedněch otevřených dveří klečeli Oro Masut a Orbiter Kajman a vysílali ze svých zbraní blesky energie do chodby.
Blízko dveří leželi dva roboti, roztavení do hromádek žhnoucího kovu.
OLD MAN už poznal nepřítele a nekompromisně proti němu zasáhl.
Tako Kakuta zase zmizel, aby se poohlédl po nějaké ústupové cestě.
Roi si klekl, zadíval se na půlkulovitý útvar, který se vysunul ze stropu sloupové síně, a vystřelil.
Do místnosti se snesl déšť žhavých úlomků.
„Co to bylo?“ zavolal Perry Rhodan, ukrytý za jedním sloupem.
Svobodný obchodník se slabě zasmál.
„Speciální detekční zařízení, grandseigneur. Už jsme zřejmě ztratili výhodu neviditelnosti. Zaměřili naše deflektorové štíty. Měli bychom se uchýlit někam, kde tyhle zaměřovací koule nejsou.“
Sestřelil druhou polokouli.
„Sem, ke mně!“ vyrazil náhle bojový pokřik Tako Kakuta.
Roi viděl, jak na něj teleportér mává, a rozběhl se k němu.
„Oro, vezmi Guckyho!“ poručil.
„Grandseigneur! Zatroubil byste laskavě k taktickému ústupu?“
Orbiter Kajman se hlučně rozesmál. Perry Rhodan zaklel a vydal povel k ústupu. Zřejmě mu nebylo milé, že mu Svobodný obchodník radí.
Oro Masut zvedl bezvládného myšoba a rozběhl se za Kakutou, který se ujal vedení. Roi počkal, až ho otec dohoní, a pak mu běžel po boku. Záleželo mu na tom, aby se otci nic nestalo. Za nimi utíkal zbytek oddílu, poslední opět dva Oxtorňané. Lepší krytí vzadu si nikdo nemohl přát. Janine nezůstala za svým šéfem, mávala těžkou zbraní, jako by nikdy nic jiného nedělala. Ohnivé smršti, kterou rozsévali, žádný robot neodolal.
Dantonovi ale připadalo, že roboti, kteří je pronásledují, vždycky zaváhají a o ten osudný zlomek vteřiny reagují pomaleji než Oxtorňané. Je to opravdu tak? Umínil si, že se musí tajemství Oxtorňanů dozvědět, jestli z tohohle dobrodružství vyvážnou.
Ze stropu se opět vysunula polokoule zaměřovače.
„Musíme se dostat z dosahu těchto speciálních detektorů!“ oddychoval Kakuta.
Střelba vzadu sílila. Oxtorňané zřejmě bojovali s přesilou robotů. Atlan jim chtěl s několika dalšími muži jít na pomoc, ale Kajman na něj zakřičel, aby raději kryli boky.
Dostali se k zavřeným vratům. Když je Roi otvíral, pomyslel si, že aspoň teď nemusí čekat, až pojedou vozy nebo až bude pochodovat oddíl robotů.
Výtahy ale raději nepoužili. Příliš snadno by se tam mohli ocitnout v pasti, kdyby se antigravitační síla vypnula.
Roboti výtahem jezdili, ale brzy toho nechali, protože Pozemšťané do každé šachty, kterou míjeli, vhodili malou termální bombu.
Kakuta se znovu teleportoval.
Tato jeho schopnost byla nedoceníitelná. Bez něho by se oddíl brzy dostal do úzkých. Vždycky znovu jim našel cestu, kterou unikli před nástrahami robotů z osmé sekce.
Roi Danton se náhle zasmál zdánlivě bez příčiny.

V mysli se mu skládala mozaika. Tušil, proč se mozek sekce zahalil do ochranného štítu, a domyslel si toho ještě víc.

O hodinu později je Tako zavedl do sektoru, kde nebyly žádné speciální zaměřovače. Prozatím je žádný robot nepronásledoval. Roi měl příležitost přednést svému otci a Atlanovi výsledky svých úvah.

„Jsem přesvědčený,“ řekl, „že i navzdory energetickému štítu je možné proniknout do velitelské koule osmé sekce. Bude to ale tak složitý postup, že nebude snadné na něj přijít. Ti muži z GOOD HOPE zřejmě nebyli tak chytří, jak jsme původně mysleli. Pravděpodobně počítali s tím, že by na Zemi mohlo dojít k revoltě mutantů, a zabezpečili počítače v OLD MANU i proti zásahu mutantů. Postarali se také o to, aby nepovolání nemohli celé to velké zařízení přepnout. Musíme se krok za krokem přibližovat k nosné kopuli. Přepnout počítač jedné sekce by nestačilo. Pravděpodobně by pak jeho úlohu převzala velitelská pozitronika.“

Velký administrátor se opíral o stěnu a měl zavřené oči, jako by ho Dantonova slova nezajímala. Roi však tenhle jeho postoj znal a věděl, že Velký administrátor ve skutečnosti usilovně přemýšlí.

Atlan naproti tomu zcela otevřeně dával najevo zájem o to, co mladý muž říkal.

„To není špatné, monsieur,“ řekl svým hlubokým hlasem. „Myslím vám to logicky a přesně.“

Drsně se zasmál, ale hned zase zvažněl. Zkoumavě upíral oči na tvář Svobodného obchodníka.

„Rád bych jen věděl, proč jste mi tak povědomý, monsieur Danton! Mám pocit, že jsem se s vámi už někde setkal.“

Roi se snažil nedat najevo svůj úlek.

„Vesmír je veliký, pane,“ odpověděl klidně. „A každý z nás má svého dvojníka, to je známá věc. Pokud jde o mne, já jsem se s vámi nikdy dřív nesetkal.“

Arkonidan se posměšně usmál.

„Zajímavé, monsieur. Kdybych naznačil někomu jinému, že už jsme se setkali, bude se snažit rozpomenout, kdy to mohlo být. Vy naopak takovou možnost od počátku odmítáte. To může mít například i ten důvod, že dobře víte, odkud se známe, ale nepřejete si, abych si na to vzpomněl já...“

„Il est encore trop tot,“ zašeptal Roi. „Ještě je příliš brzy.“

Než na to mohl Atlan zareagovat, otevřel Perry Rhodan oči a odrazil se od stěny.

„Pokračujeme zvolal. „Tako. Prozkoumejte, prosím, cestu k nosné kopuli! Jak je na tom Gucky?“

„Už se brzy probere, pane!“ hlásila Janine Goya, která myšoba ošetřovala. „Nemyslím, že by mu zůstaly nějaké následky.“

Velký administrátor to přijal s ulehčením.

„Dobře. Pane Masute, ponesete Guckyho dál?“

„Já ho ponesu sama, pane,“ protestovala Janine. „Stejně mám víc síly než Ertrusan.“

Oro Masut se ušklíbl a pokrčil mohutnými rameny.

„V pořádku!“ řekl Rhodan a teď už mluvil s chladnou rozhodností. „OLD MAN byl určen pro lidstvo. Musí tedy existovat nějaká cesta, jakou by se člověk mohl dostat k počítači v nosné kopuli a mohl změnit jeho naprogramování.“

Odmlčel se a přešel očima po svém nevelkém oddíle. Zřejmě byl spokojený s tím, co viděl. S důvěrou se usmál a zavelel:

„Jde se!“

Koordinátor všem řídícím mozkům sekcí: „Ruším individuální řízení! Jednejte jednotně podle mých pokynů! V pustých sekcích se dějí hrozné věci. Spojení s nimi je ohroženo!“

Sekce osm koordinátorovi: „Týká se toto opatření v plném rozsahu i mě?“

Koordinátor mozku sekce osm: „Ano, v plném rozsahu. Nebezpečí, které vyvstalo u vás, je druhotné. Končím!“

Za pět minut potom, co vyrazili na pochod, se setkali se setninou bojových robotů.

Vzplanul rozhořčený boj. Štěstím pro Pozemšťany bylo, že chodby byly úzké, takže roboti nemohli útočit všichni najednou. Tako Kakuta jim několikrát vpadl do zad, hodil malou bombu a zmizel.

Gucky se rychle zotavil. Chtěl zasáhnout do boje, ale Perry Rhodan mu to nedovolil. Chtěl, aby ještě odpočíval.

Boj lidí proti robotům je vždycky nerovný. Pozemšťané byli dotlačeni do haly, z níž se rozbíhalo více chodeb. Ze všech stran sem pochodovali roboti z terkonitové oceli, vysokí dva a půl metru. Jejich těžké impulzní a integrační zbraně vytvořily kolem Pozemšťanů kruh ohně a destrukce. Pozemšťané byli v místnosti poměrně chráněni a podnikali z ní bleskurychlé výpady.

„Neuf!“ vyhrkl Roi Danton, když se zase jeden robot proměnil v obláček dýmu, zasažen jeho miniraketou. Devět!

„Dix!“ Deset.

Helmu už měl zase zapnutou, stejně jako jeho druzi. Neustále dorážející žhavé vlny by je byly spálily na popel. Měli zapojené také osobní ochranné štíty. Už jim několikrát zachránily život, protože roboti stříleli neuvěřitelně přesně. Roboti měli rychlejší počítačové reakce, Pozemšťané to vyvažovali instinktivním jednáním.

„Le onzième!“ počítal zlostně Danton. Jedenáctý!

Vlna exploze ho odhodila o několik metrů zpátky, ale hned se zase dral dopředu.

Napadlo ho, oč lepší je bojovat proti robotům než proti živým lidem. Nemusel si dělat výčitky svědomí, protože to byly jenom stroje, které ničil.

Odpálil další miniraketu, mířil tentokrát na infračervené záření, které produkovala malá jaderná elektrárna v robotovi. Vybuchla ta nejvíce zranitelná část bojového stroje.

„Le douxieme!“ Dvanáctý!

V přestávce se Roi zasmál tomu, jak role, kterou původně přijal, aby skryl svou pravou totožnost, převládla nad jeho vlastní osobností.

Ted' vzplanul urputný boj na druhé straně haly. Ale tam byli na stráží dva Oxtorňané, a ti nepustili ani jediného robota.

Roi otočil hlavu a uviděl, že jeho otec leží vedle něj a zkoumavě se na něj dívá. Svobodný obchodník se zasmál.

„Il approche de minuit, grandseigneur. Blíží se půlnoc.“ Jeho smích se prohloubil. „Třeba nám hodina duchů přinese rozhodující obrat.“

Perry Rhodan se jen formálně usmál.

„Copak nikdy nedovedete být vážný, monsieur Dantone?“

„Život je dost vážný sám o sobě, grandseigneur. Proč bychom si ho nemohli trochu rozveselit?“

„To se hodí pro takového naivního člověka jako jste vy,“ zabručel Rhodan. „Dříve jsem smýšlel podobně, dnes mi zodpovědnost tíží ramena jako balvan. To pak člověku nebývá do smíchu.“

Odhodila ho tlaková vlna a Danton ho ztratil z dohledu. Vrhł se za ním a pomohl mu zpátky na nohy.

Mezi oblaky kouře uviděli otvor vypálený ve stropě haly.

„To je konec,“ konstatoval jeden z kosmonautů. „Ted' nás odtud vykouří.“

Perry Rhodan se narovnal v plné výši.

„Který blázen žvaní takové nesmysly! Konec s námi bude teprve až to sami vzdáme. Pozor! Připravte se k výpadu! Masute, vy na moje znamení přejdete do čela. Danton, Atlan a já vyrazíme jako první, ostatní za námi. Kajman a jeho asistentka budou držet chodby, kterými jsme přišli, dokud do nich Gucky a Tako nenakladou miny. To roboty zdrží. A taky zdecimuje.“

Chvilku vyčkal, pak zvolal: „Masute!“

Ertrusan dlouhými skoky přeběhl halu a vběhl do chodby, před nímž Rhodan stál. Ostatní se vydali za ním.

Roboty jejich výpad překvapil. Jejich přísně logicky uvažující mozky považovaly za vyloučené, že by mohli Pozemšťané opustit poměrně bezpečný úkryt a postavit se přesile.

Palba z impulzních zbraní vyřadila pět bojových robotů a uvolnila cestu.

Ostatní roboti rychle změnili taktiku. Nechali Pozemšťany běžet dopředu chodbou a sledovali je.

Guckyho termální bomby zlikvidovaly asi třicet těch strojů.

Přesto se po deseti minutách, kdy vytrvale běželi, stále zřetelně ozýval dusot robotů ze všech stran. Roi shledal, že iniciativa pomalu, ale jistě přechází na stranu robotů.

„Musíme to risknout a vystoupit o patro výš!“ zavolal na otce.

Perry Rhodan přikývl. Tvář měl zpocenou, zarostlou a poznamenanou útrapami.

Než mohl vydat patřičné rozkazy, stalo se něco nečekaného.

Dusot bojových robotů rázem ustal. Několik vteřin vládlo v osmé sekci hrobové ticho. I Pozemšťané zůstali stát a sotva se odvažovali dýchat.

Pak se ozvaly kroky robotů znovu. Jenže se k nim neblížily, naopak, vzdalovaly se.

Pozemšťané, připravení na poslední zoufalý výpad, strnuli. Najednou si jich nikdo nevšímal.

Pět metrů od nich pochodovalo šest těch obřích robotů se svěšenými zbraněmi. Po Pozemšťanech se ani neohlédli. I když by je Roi a ostatní byli bez námahy mohli zničit, neudělali to.

Proč něco ničit bezdůvodně, i když jsou to stroje?

„Quest ce que cela signifie?“ šeptal nechápavě Danton. Co to znamená?

Jako odpověď to zapraskalo v rozhlasovém zařízení. Byl to typický zvuk při jeho zapnutí. Z nesčetných skrytých amplionů se ozval lidský hlas, který mluvil v bezvadném interkosmu. Strašidelně se rozléhal ve všech chodbách a halách.

„Mluví vypínač pro přetížení. Všem přátelům: uchylte se do krytů. Uzávěra začne za deset minut!“

Roi se ohlédl. Viděl, jak ustaraně se tváří jeho otec i Atlan.

„Mon dieu!“

To bylo vše, co ze sebe Svobodný obchodník vypravil. Víc slov ani nebylo třeba.

Nikdo netušil, kde jsou tak zvané kryty. Zato každý věděl, co je uzávěra.

Do deseti minut musí vyklidit prostory uvnitř plošiny a dostat se na její volný povrch, jinak odtud nevyvážnou!

Ted' nebyl čas uvažovat o tom, že oslovení „všem přátelům“ mohlo platit jedině Pozemšťanům.

Velký administrátor reagoval okamžitě.

„Za mnou!“ vykřikl. „Rychle!“

Gucky a Kakuta se teleportovali dopředu a zkoumali cestu. Dál než na dvě stě metrů se neodvažovali.

Roi Danton běžel vedle otce. Před sebou viděl mohutná záda Ora Masuta. Ertrusan uháněl jako splašený býk, připraven smést všechno, co by se jim postavilo do cesty.

Žádné překážky se ale neobjevily. Jen tu a tam potkali kolonu robotů pochodujících za neznámým cílem. Roboti si jich vůbec nevšimli. Působilo to až strašidelně.

Ještě před chvílí s nimi roboti bojovali na život a na smrt, teď je ignorovali.

Roi už tušil, že ohlášená uzávěra není namířena proti nim. Na výsledku to ale nic nezmění.

„Beng!“

Uběhla první z deseti minut.

Oro Masut proskočil úzkými dvířky a ocitl se na inspekčním ochoze, který se táhl dokola po vnitřní stěně hangáru pro kosmickou loď.

Roi skočil za ním.

Ve stejné chvíli hlučně zaklapla vstupní vrata lodi, která v hangáru stála. Roi se tím směrem podíval a zamrazilo ho. Bezděky vykřikl. Před vchodem do lodi zeleně svítil ochranný energetický štít.

„Rychleji!“ volal Masut před ním. Roi uviděl, proč Ertrusan pospíchá. Mezi odstavenými loděmi se z podlahy hangáru vysunovala ocelová příčka. Ze stropu se druhá stěna spouštěla proti ní.

„Beng!“

Gong zazněl podruhé, nebo už potřetí? Ztratili pojem času.

Roi s úděsem upozoroval, že ochoz končí ve stěně.

„Zapněte létací přístroje!“ zavelel Perry Rhodan. Zapojili antigravitační generátory ve skafandrech a vznesli se k mezeře mezi dvěma přehradami, která se stále zmenšovala.

Dokázali to na poslední chvíli. Stěna přehrazující hangár se za nimi hermeticky uzavřela.

„Beng! Ještě pět minut do uzávěry!“

Pozemšťanům uzavřeným v hangáru zbývalo pět minut, aby našli cestu na povrch plošiny.

„Poločas!“ zažertoval jeden z kosmonautů. Hlas se mu ale chvěl a znělo to jako šibeniční humor.

Najednou se před nimi zhmotnil Gucky.

Roi viděl jenom, jak na ně myšob mává a ukazuje, aby všichni šli za ním. Sledovali ho, aniž věděli, kam je vede. Všichni věděli, že Guckymu mohou důvěřovat. Přesto se Dantonovi ulevilo, když zahlédl jasně osvětlený konec chodby.

Dunění a skřípění v osmé sekci je ohlušovalo. Ty zvuky znamenaly, že se uzavírají další a další únikové cesty.

Vběhli do haly, v níž byla řada výtahů. Všechny byly uzavřeny, kromě jednoho. Rozběhli se k němu, ale přes vstup do šachty se už sunula uzávěra. Vedle výtahu byla ještě jediná otevřená chodba. Vběhli do ní. Vedla k hangáru, v němž stála kosmická loď. Mohli by v ní uprchnout? Pozdě! Kolem vstupů zaplátl zelený ochranný štít. A znova duněl gong.

„Poslední minuta do uzávěry!“

Teď už odbíjel gong každých deset vteřin. Byl to útok na nervy lidí, kteří se pokoušeli z tohoto mechanismu uniknout.

Někdo nadával.

„Buď zticha! OLD MANA postavili lidé!“

Ano, myslel si Roi, *lidé postavili tenhle gigantický stroj a lidé ho musí zvládnout.*

Mezi ním a Atlanem se zhmotnil Tako Kakuta. Otevřel ústa a něco volal, ale ve hřmotu strojů to nebylo slyšet. Roi ho vzal za rameno a ukázal dopředu. Mutant pochopil.

Roi zapnul pohon ve skafandru na maximum, předhonil Ora Masuta a letěl s Kakutou napřed. Ukazoval svým druhům cestu, kterou Tako objevil. *Doufejme, že ještě nebude uzavřena, až tam dorazíme,* myslel si Roi.

Mechanicky přibrzdil, když se dotkl stěny velké šachty. Ostatní ho dohonili a naráželi do něj. Zmatený chumel se rychle rozpletl a muži stoupali šachtou, nesení antigravitačním zařízením ve skafandrech.

Roi Danton by byl možná letěl tak dlouho, dokud by mu pohon nedošel. Hlas zvyklý velet ho však zavolal zpátky. Procitl jako z těžkého snu a rozhlédl se.

Nad sebou a vlevo od sebe viděl myriády zářivých bodů na pozadí černého sametu. Vpravo a pod sebou rozeznal gigantický tmavý stín, OLD MANA.

Okamžik mu trvalo, než pochopil, že je ve vesmírném prostoru, že je volný, že už má stísněné prostory a přepážky osmé sekce za sebou.

Někdo zavzlykal.

Jiní se dali do smíchu.

Pak všichni ztichli, když se za nimi zavřel poslední východ z osmé sekce. Východ, kterým právě vyvázli.

Jeden po druhém se snaželi na volný povrch plošiny a shromáždili se kolem Perryho Rhodana.

Očekávali, že jim poví, co dál. Ale Perry Rhodan byl také jenom člověk. On sám stál před hádankou, byl zneklidněn tím, co se odehrálo v nitru OLD MANA, a neznal řešení hlavního problému.

„Les visiteurs sont invites a quitter le bateau,“ zamumlal Roi. Žádáme návštěvníky, aby opustili loď.

3.

„Možná máte pravdu,“ řekla Janine Goya. „Ale kdy letí nejbližší loď k Zemi?“

Roi pokrčil rameny.

Atlan si odkašlal a řekl:

„Navrhují, abychom přeletěli do pustých sekcí, které objevil Redhorse. Tam nemusíme ani dávat pozor na roboty, ani se bát uzávěry jako v osmé a jistě taky v ostatních sekcích kromě třetí a čtvrté. Walkeri, kteří tam žijí, nejsou nebezpeční.“

„Odtamtud se ale nikdy nedostaneme do nosné kopule,“ namítl Roi. „Pusté sekce jsou od ní docela odříznuté.“

„To je pravda. Ale odtud k ní taky cesta nevede. Ještě k tomu nám hrozí, že OLD MAN přejde do lineárního letu, a nechtěl bych to zažít na nechráněném povrchu,“ dodal Atlan.

„Tvoje argumenty jsou závažné, příteli,“ řekl Perry Rhodan. „Vydáme se ke třetí sekci. Prosím, přezkoušejte si všichni skafandry a létací zařízení. Před námi je namáhavá cesta.“

Roi Danton se slabě usmál. Jeho otec rozhodně nenadsazoval. Roi zvrátil hlavu a zadíval se vzhůru na obrovskou nosnou kopuli. Po chvíli musel zavřít oči a zatřást hlavou, aby zahnal pocit závratí. Na okamžik se mu zdálo, že se na něj kopule řítí.

Na třetí sekci odtud nebylo vidět. Byla na protilehlé straně OLD MANA. O padesát kilometrů blíže byla čtvrtá sekce, také z dohledu. Z místa, kde stáli, bylo vidět jen světla sedmé a šesté sekce a okraj páté.

Všechny tyto plošiny budou muset přeletět.

Roi rychle překontroloval svůj skafandr a létací zařízení.

„Nepoletíme těsně vedle sebe,“ říkal jeho otec, „ale tak, abychom se neztratili z dohledu. Nikdo nesmí zůstat pozadu, aniž bychom si toho všimli. Až přistaneme na sekci tři, zase se sejdem.“

Za okamžik Velký administrátor pokračoval:

„Pozor! Startujeme za deset vteřin! Deset... devět... osm...“

Roi poslouchal jen jedním uchem. Pozoroval Oxtorňany.

Orbiter Kajman a Janine Goya stáli těsně u sebe, jejich helmy se dotýkaly. Zřejmě vypnuli telekom v helmách a rozmlouvali pomocí přímého doteku. To se Dantonovi nelíbilo. Neobával se, že by si domlouvali nějaký úskok, ale tak docela jim nedůvěřoval.

„Tři... dva... jedna... teď!“ počítal Perry Rhodan. Dvacet dva muži a jedna žena se zároveň zvedli z povrchu osmé plošiny. Roi se zase snažil být nablízku otci.

Perry Rhodan v čele roje zamířil nejkratší cestou, těsně kolem pláště nosné kopule.

Byli teprve asi kilometr nad povrchem sedmé sekce, když se blízko nich vynořily obrovité koule tří bitevních lodí. Velký administrátor začal rychle stoupat. Lodě zřejmě právě opustily lineární prostor a teď se blížily k sedmé sekci.

Roi napjatě pozoroval, jak nad jejím povrchem prudce brzdily. Ten výjev už sice viděl mnohokrát, ale zajímalo ho, jestli se otevrou hangárová vrata a lodě vpustí dovnitř. To by nebylo ve shodě s úplnou uzávěrou.

Řídící počítače lodí už ale zřejmě dostaly patřičné pokyny. Lodě začaly opět stoupat. Chtěly patrně přistát na volné ploše na povrchu sedmé sekce a vyčkat tam, až bude uzávěra zrušena. Tento manévr se stal pro Pozemšťany katastrofou.

Roi si připadal jako hmyz, který chce někdo zamáčknout. Zrychloval, jak mohl, ale proti bitevním lodím neměl šanci. Roi Danton zatajil dech, zavřel oči a čekal na náraz.

Náraz nepřišel. Po chvíli se Roi podivil, že ještě žije. Otevřel oči a uviděl, jak se tři lodě vzdalují. Už byly asi čtyři kilometry od nich.

Najednou se ztratily a místo nich vykvetla v prostoru tři umělá slunce. V telekomu uslyšel, jak jeho druzi vzrušeně křičí. Křičel také. OLD MAN zničil tři vlastní kosmické lodě.

Roi měl neurčité podezření. Neurčité proto, že si neuměl představit něco tak zarážejícího.

Kosmické lodě se jim vyhnuly, změnily kurz určený centrálním počítačem. OLD MAN to jistě zaregistroval jako neobvyklý úkaz, když rozkaz k manévru nevydal on. Ale kdo ho potom vydal?

Orbiter Kajman? Jeho SMALL MAN, jak Oxtorňan říkal svému mikrorobotovi? Ale jak by mohl počítač velký jako fotbalový míč měnit příkazy takového obrovského robota jako OLD MAN?

Rychlý vzestup do výšky, když uhýbali před loděmi, je zachránil před jiným nebezpečím.

Když byli asi tři kilometry od povrchu sedmé sekce, obrysy plošiny se na zlomek vteřiny rozmazaly, jako by se ponořila do tekoucí vody.

„Ochranný štít!“ hlásil Atlan v telekomu. „Zapnuli energetický štít.“

„Doufejme, že kolem pustých sekcí nebude!“ ujelo Dantonovi. Nikdo na to nic neřekl.

Nebylo ani co říct. Ke třetí sekci bylo ještě daleko. Mohli jen doufat, že v tak zvaných pustých sekcích jsou opravdu pokyny centrálního mozku prováděny tak liknavě, jak tvrdil Redhorse.

Jestli to tak není, jsou ztraceni ve vesmíru a budou bloudit prázdným prostorem, dokud jim nedojde zásoba vzduchu. Nikdo z flotily Impéria jim nepřijde na pomoc, protože by se z OLD MANA vyrojily velké bitevní lodě a každého vetřelce by zlikvidovaly.

Teď proplouvali kolem šesté plošiny. Roi se zadíval na držáky, které ji spojovaly s nosnou kopulí. Jako všechno na OLD MANOVI - překonávaly dosavadní pozemské superlativy. Obrovský robot byl bezesporu to nejobludnější monstrum všech dob. Monstrum, které svému majiteli propůjčovalo obrovskou moc.

Zatím ale ještě OLD MAN majitele neměl!

Dalo by se říct, že právoplatným majitelem je celé lidstvo, jenže lidé zatím se neměli možnost ujmout se svých vlastnických práv.

Pátá plošina!

Stejně jako šestá byla chráněna energetickým štítem, který dováděl vyhlášenou uzávěru k dokonalosti.

Čtvrtá plošina!

To už byla první ze dvou pustých sekcí, i když ještě ne ta, ke které měli namířeno. Roi Danton si oddechl, když viděl, že povrch je zcela nechráněný. Tady žádný energetický štít nebyl.

Zato tu bylo něco jiného.

Atlan to uviděl první. Jeho výkřik upozornil ostatní.

Nad oběma pustými plošinami visel v prostoru obrovský hrozen kulovitých bitevních lodí! Paprsky slunce Vega na ně nedopadaly, byly ve stínu nosné kopule. Byl to strašidelný obraz. Kdo znal palebnou sílu těchto lodí, pochopil, že by snadno rozmetaly hangárovou plošinu na atomy se vším, co by na ní bylo.

Roi Danton se zděsil. Bylo mu jasné, že tato hrozba není namířena proti třiadvaceti nepatrným tvorům, kteří se jako zloději v noci kradli od jedné sekce k druhé. Neuměl si ale představit, že by hlavní počítač v nosné kopuli vysílal takovou sílu proti plošině, na níž podle toho, co říkal Redhorse, nebylo nic než zmatek a stagnace.

Ta hádanka musela mít jiné řešení. A Roi se strchoval okamžiku, kdy se je dozví.

Lekl se, když jeho otec najednou změnil směr letu a padal dolů k povrchu třetí plošiny. Nejdřív ho napadlo, že se Rhodanovi něco přihodilo, ale pak si uvědomil, že nastává poslední fáze jejich útěku. Sestoupí na sekci tři, na které hledají přechodné útočiště.

Ale najdou je?

Vrávorali vyčerpáním. Měli za sebou peklo, ale našli něco, co v nich vyvolalo dojem, že měli v tom pekle raději zůstat.

Několik metrů před nimi se rozevřela v povrchu plošiny vrata. Klesali výtahovou šachtou a přistáli na horní palubě nad hangárem pro kosmické lodě.

Z nitra plošiny se ozvaly nedefinovatelné zvuky. Náhle zazněl výkřik, při kterém tuhla krev v žilách. Znělo to jako výkřik člověka ve smrtelné úzkosti. Křik přešel ve sténání, které trýznilo nervy vetřelců ještě víc.

„Co je to?“ zašeptal chvějícím se hlasem Gorašin.

„O tom také mluví ve své zprávě Don Redhorse,“ odpověděl Perry Rhodan. „Podle vyhodnocení jsou to mechanicky vyráběné zvuky. Slouží k odstrašení vetřelců.“

„Tomu se mi nechce věřit, pane!“ namítl Orbiter Kajman.

Roi se obrátil a podíval se Oxtorňanovi do tváře, ale nic z ní nevyčetl.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Velký administrátor.

Roi si všiml, že Oxtorňan zase sklonil hlavu ke straně, kde byl jeho SMALL MAN.

„Takové efekty by sotva platily na někoho, kdo má dost odvahy, aby pronikl až sem. Strašidelných hlasů se bojí jen staré báby a malé děti.“

John Marshall otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel a zavrtěl hlavou.

„Johne?“ zeptal se ho Perry Rhodan.

Telepat se usmál s dojemnou bezmocností.

„Chtěl jsem jen říct, že pan Kajman trochu moc zúžil okruh postižených osob. Mě třeba se zmocňuje hrůza při tom křiku a sténání. Připadá mi to jako zlý sen, jako kdyby mě zaživa krájeli na kousky a nahrazovali je kyberneticky řízenými součástmi.“

Orbiter Kajman povytáhl obočí.

„Určitě máte tyhle pocity, generále?“

Marshall přikývl.

Orbiter se otočil ke Guckymu. Janine ho pořád ještě chovala v náručí.

„Co cítíš ty Gucky?“

Gucky neodpověděl. Přitiskl si hlavu k Janině, jako by u ní hledal ochranu. Ten výjev vnutil Dantonovi strach z něčeho neznámého.

Gucky a Marshall v žádném případě nebyli bázlivi. Jejich duch byl pochopitelně citlivější než u normálního smrtelníka. Přesto bylo jejich chování skličující.

Sténání ustalo tak náhle, že sebou všichni trhli.

O pár vteřin později zaduněl ze všech amplionů rozhlasového zařízení ďábelský smích. Pak bylo zase na pár vteřin ticho.

John Marshall zavrával a byl by upadl, kdyby ho Orbiter Kajman nezachytil. Mutantovi vyrazil na čele studený pot.

Perry Rhodan vzhlédl a přesvědčil se, že vrata, kterými sem sestoupili, jsou zase zavřená. Potom postrčil helmu do týla, ochutnal vzduch, souhlasně přikývl a sundal helmu Marshallovi.

Brzy nato otevřel telepat oči.

„Děkuji,“ řekl tiše. „Můžete mě zase pustit, pane Kajmane.“

Podíval se na Velkého administrátora a odpověděl mu na nevyslovenou otázku.

„Nic, pane. Nic konkrétního jsem nezjistil. Možná později.“

Ostatní také odepínali a snímali helmy. Roi vytáhl ze záhybů kombinézy složený třírohý klobouk, narovnal jej a nasadil si ho.

„Voilà, Messieurs. Un cognac, s'il vous plaît!“ To bychom měli. Prosím jeden koňak!

Jeho druzi se na něho dívali ustaraně. Po chvíli potřásl Svobodný obchodník vyčítavě hlavou.

„Kde jenom vězí obsluha? Jestli si dobře vzpomínám, podle Dona Redhorse se mohou roboti v třetí sekci přetrhout snahou, aby směli lidem posloužit.“

Osušil si krajkovým kapesníčkem z čela imaginární pot. Potom vzal kapesníček do dvou prstů, natáhl paži a pozoroval nešťastnou textilii se zřejmým odporem.

„Špinavý! Oú peut on faire blanchir du linge?“ Kde se tu dá vyprat prádlo?

Mocný otřes mu podrazil nohy. Všichni popadali a zvedali se s pobledlými tvářemi, když vlna otřesů přešla.

Jenom Roi zůstal sedět na podlaze.

Spořádaně vytáhl lahvičku s voňavkou, odšrouboval uzávěr a čichal k ubohému zbytku, který v ní ještě byl.

„Skandál!“ stěžoval si. „Je de sire parler au directeur!“ Chci mluvit s ředitelem!

Ivan Gorašin se k němu sklonil. Tvářil se dobromyslně. Poklepal Svobodnému obchodníkovi na rameno a řekl:

„Uklidni se, bráško. Dědeček OLD MAN tu určitě má pár soudků doma pálené vodky. Budeme ji pít z našich střívců a přitom zapomeneme na všechny starosti. Ale teď vstaň z podlahy, bráško, nebo ti vyrazím pár zoubků!“

„Ale jedině s umrtvením, prosím!“ zaševelil Roi.

V příštím okamžiku stál na nohách. S Gorašinem se na sebe zašklebili. Roi ho znal z domu svých rodičů a věděl, že svoje drsné způsoby jen předstírá. Také Gucky se potměšile šklebil, také on věděl své. Poznal, že Roi zahrál své divadélko, aby rozptýlil chmury svých druhů.

Roi se zase málem prozradil.

V té chvíli se ze sousední místnosti vrátili dovnitř prazvláštní tvorové.

Vmžiku leželi Pozemšťané na podlaze. Jejich zbraně mířily na nenadálé návštěvníky. Byli asi dva metry dlouzí, podobní housenkám, a měli šest dlouhých pavoučích noh.

Kulaté tulení hlavy neustále otáčeli do všech stran a ve velkých očích měli paniku. Dlouhé chlupy na břicho vláčeli po zemi.

„Walkeré!“ vykřikl v úžasu Gucky.

Tvorové se neustále pohybovali.

Roi se rychle rozpomínal, co o Walkerech vyprávěl Redhorse.

Tihle tvorové vynikali pozoruhodnou inteligencí. V průběhu tisíciletí ale degenerovali a stali se zcela nesamostatní, protože roboti v pustých sekcích jim nedovolili dělat žádné fyzické práce a jednat z vlastní iniciativy. Jak se Walkeré do pustých plošin dostali, to Redhorse nevěděl. Museli ale pocházet z civilizovaného národa, protože obratně zacházeli se zařízeními ve třetí sekci, pokud jim to roboti dovolili. Mluvili bezvadným interkosmem a když se vyjasnila některá nedorozumění mezi nimi a Redhorse, pomohli jemu i jeho lidem k útěku.

O to podivnější bylo, že se teď nesnažili navázat kontakt. Hned zase zmizeli.

Admirál Atlan se zvedl z podlahy jako první. S nehnutou tváří se podíval směrem, odkud Walkeré přiběhli.

Pak se obrátil na Velkého administrátora.

„Jestli ti smím poradit, příteli, najdi si loď a uteč, dokud to jde. Tady se dějí věci, z kterých nám nebude dobře po těle!“

Perry Rhodan šel za Arkonidanem, který ho táhl pryč. Najednou se zastavil a zaposlouchal se. Pak vykřikl: „Schovejte se!“

Pozemšťané naskákali do výklenků a přitiskli se ke stěnám. Dusot, který se blížil, už dobře znali: bojovní roboti!

O pár vteřin později se obři objevili. Pozemšťanů si ale nevšimli. Pochodovali kolem nich se zbraněmi připravenými k výstřelu.

Roi Danton bezmyšlenkovitě přečetl označení na prsou a zádech jednoho robota: „S-II-188“.

Rychle pochopil.

„Druhá sekce! Oni přišli z druhé sekce!“

Perry Rhodan chtěl něco říct, ale jeho slova zanikla v pekelném hřmění těžkých energetických zbraní.

Bledí Pozemšťané se dívali směrem, kterým zmizeli Walkeři i bojovní roboti ze druhé sekce.

„Co to znamená?“ ptal se nechápavě Ivan Gorašin. „Proč stílejí po těch neškodných Walkerech? Proč...“

Velký administrátor vystoupil z úkrytu.

„Zapněte si ochranné štíty!“ zavelel. „Podíváme se, co se děje u přístupů k nosné kopuli. Tihle roboti přišli z jiné sekce, a nevěřím, že cestovali volným prostorem.“

„Pak je musel poslat hlavní počítač,“ vyvodil z toho Roi. Rhodan se zasmušilou tváří přisvědčil.

„Uvidíme, monsieur Dantone.“

Zapnul svůj ochranný štít, uvedl v činnost antigravitační generátor ve skafandru a vydal se chodbou, která vedla směrem k nosné kopuli. Roi a Masut ho následovali.

Atlan ještě chvíli váhal. Zřejmě by byl raději přemlouval přítele k návratu. Pak uznal, že by to bylo marné, a vydal se za ním.

Ušli několik set metrů, když potkali první roboty. Byly to stejné stroje jako ty, které viděli před chvílí, s jedním rozdílem: tihle si Pozemšťany prohlíželi rudě svítícíma očima.

„S-III-252, S-III-253,“ četl Oro Masut. „Ti jsou zdejší!“

Roi přimhouřil oči, ale mlčel.

„Před námi jsou Walkeři!“ ohlásil Velký administrátor. „Nechte je projít!“

Sotva dořekl, objevily se modrobílé paprsky a zažhnuly na jejich ochranných štítech. Pozemšťany to tak překvapilo, že hned nereagovali. Don Redhorse popisoval Walkery jako letargické mírumilovné tvory. A teď po nich bez výstrahy stílejí!

„Ustoupíme!“ zavelel Rhodan. „Nestřílejte po nich!“

Chvíli to vypadalo, že je Walkeři budou pronásledovat, ale pak se rozprchli. Pozemšťané je opatrně sledovali.

Chodba vyústila do haly, a tam došlo ke střetu.

Z výtahové šachty se vyrojil oddíl bojových robotů. Walkeři vyrazili pronikavé výkřiky a řítili se proti robotům. Přitom nepřetržitě stříleli.

Tri bojové stroje se rozletěly na části dřív, než stihly zapnout ochranné štíty. Ostatní opláceli střelbu. Jejich silné energetické štíty nemohly zbraně Walkerů prorazit.

Během půl minuty bylo po boji. Roboti se seřadili a odpochovali do postranní chodby, aniž si Pozemšťanů všimli.

„Tomu nerozumím,“ mumlal Roi. „V osmé sekci nás honili, i když jsme byli pro ně neviditelní, a tady, kde nás mohou bez nesnází zaměřit, nás prostě nevidí.“

„Walkery viděli dobře,“ poznamenal Oro Masut.

„Tady je pohyblivý pás,“ upozornil Gorašin. „Co kdybychom ho použili?“

„Jsem pro,“ souhlasil Perry Rhodan.

„Allons!“ zvolal Roi a naskočil na pás.

Bujarost však jenom předstíral. Předpokládal, že se vezou do pekla, a chtěl být první na řadě, před svým otcem.

Nepočítal však s Masutem.

Ertrusan vkročil na pás za ním, popadl svého pána v pase a postavil ho dozadu za sebe. Pak se pevně rozkročil a vytáhl svůj těžký paprskomet.

Jízda chodbou byla hrozná.

Všude zaznívala z vedlejších chodeb střelba těžkých impulzních zbraní a pronikavý křik bojujících a umírajících Walkerů. Mnohde ležely v chodbě zkroucené pozůstatky housenek s pavoučíma nohama.

Tisíce bojových robotů bez milosti pobíjely ve třetí sekci Walkery. Prováděli něčí nepochopitelný rozkaz.

4.

Strop haly se rozpálil doběla a začal odkapávat dolů. Těsně než se propadl, podařilo se jim uniknout do postranní chodby.

Střelba se stále ještě ozývala ze všech stran. Dostali se na rampu, která se spirálovitě svažovala. V její polovině se museli zastavit. V místnostech po obou stranách explodovaly výbušniny a zasypávaly rampu troskami. Zdola proti nim stoupala po rampě setnina robotů.

„Zpátky!“ zavelel Velký administrátor.

Muži se otočili a běželi zpátky. Zastavili se až na konci rampy, před vchodem do haly. Gorašin namířil svou těžkou zbraň zpátky proti přicházejícím robotům.

„Nestřílet!“ okřikl ho Velký administrátor. „Nepřidělávejme si zbytečně potíže.“

Gorašin mrzutě sledoval, jak bojovní roboti bez zájmu pochodují kolem nich.

Walkeři je přepadli nečekaně.

Najednou se otevřely všechny dveře v okolí. Housenky se postavily na zadní pavoučí nohy a v předních svíraly těžké impulzní zbraně. Zaútočili na Pozemšťany tak tvrdě, že už nebylo možné je šetřit. Ke střelbě se přidali roboti. Walkeři byli od počátku v nevýhodě, protože neměli žádné ochranné štíty. O pět minut později dobýjeli roboti posledního z nich.

„Rád bych věděl,“ ptal se John Marshall zoufale, „proč hlavní počítač bez milosti odsoudil ty tvory k smrti?“

„Mě spíš zajímá, proč jsou najednou Walkeři tak agresivní, že útočí dokonce i na nás,“ dodal Rhodan.

Ohlédl se po myšobovi.

„Gucky, až se zase setkáme s Walkery, zkus jednoho telekineticky podržet, dokud ho neodzbrojíme!“

„Myslíš, že výslech nám tu záhadu objasní, Perry?“ ptal se Atlan.

„Aspoň se o to pokusíme. Walkeři by měli vědět, proč je roboti pronásledují. A teď půjdeme dál,“ rozhodl Perry. Zapnul antigravitační pohon svého bojového obleku a vznesl se před žhavé trosky chodbou, která odbočovala doleva. Vypadalo to, že v této části třetí sekce nikdo není. Po chvíli se ale přece jen z jedné trhliny ve stěně vynořil Walker a začal na ně divoce střílet. Jejich ochranné štíty snadno odolaly.

„Gucky!“ zavolal Perry Rhodan.

Myšob se zhmotnil za zády útočícího Walkera. Housenkovitému tvorovi vypadla zbraň z předních nohou a odletěla pryč. Walker vykřikl a rozběhl se proti Dantonovi. Danton ustoupil, aby Walkera nesežehnul jeho energetický štít.

Gucky znovu zasáhl. Walker najednou nemohl z místa. Pavoučí nohy měl přitisknuté k tělu, jako by ho sešněrovala neviditelná pouta. Zůstal nehybně ležet na podlaze, a jen jeho velké oči prozrazovaly, že je naživu.

Když byl útočník zneškodněn, všichni vypnuli své ochranné štíty. Perry Rhodan se sklonil k Walkerovi.

Najednou Gorašin zařval a skočil k nim. Prudce Rhodana odstrčil, až zavrával. „Pryč!“ křičel mutant. „Utečte!“

Vytáhl svou impulzní zbraň, namířil na Walkera a stiskl. Pak se otočil, a všichni užasli nad hrůzou v jeho očích.

Znovu zaznělo z amplionů strašné sténání a vytí a tvořilo kulisu k vysvětlení, které jim podal Gorašin.

„Ne, nezbláznil jsem se!“ volal. „Musíme OLD MANA ihned opustit! Vzpomeňte si na Quintu, pane, a na majora Edwardse! A na agenta z Magellanova mračna!“

Perry Rhodan rychle pochopil.

„Zapněte si skafandry!“ vykřikl. „Zapojte ochranné štíty! Dorozumívat se budeme telekomem! Mluvte, Ivane! Povězte všem, jak to bylo s majorem Edwardsem!“

„Ano, pane! Bylo to v roce 2388. Blízko středu Mléčné dráhy byl nalezen vrak kosmické lodi neznámého původu. NATHAN vypočítal, že loď před katastrofou byla blízko základny USO na Quintě a provedla tam manévr, při jakém se vysazují pomocné čluny. Patrně se zatím neznámý národ pokusil vysadit na Quintu tajného agenta. Galaktická tajná služba provedla rozsáhlé pátrání, ale bez výsledku. Mercant přesto nebyl spokojen. Uvažoval o možnosti, že agent by mohl mít hypnotické schopnosti, a pověřil průzkumem majora Glenna Edwardse, který se předtím podrobil určité operaci, takže hypnóza na něj neúčinkovala. Mělo to i svou nevýhodu. Edwards byl tak necitlivý ke krystalovým agentům, že málem sám zavlekl na svém oděvu krystal, zničil ohnisko bombou. Na jeho oděvu se dostal krystalický prach do střediska na Quintě. Pronikl až do středu krystalů, kde ležel hlavní prach, který byl našťastí neúčinný, když byl hlavní krystal zničen.“

„Mikroskopicky jemné částičky krystalického prachu mají stále vliv na myšlení inteligentních bytostí,“ dodal Atlan. „Jsou to produkty vysoce vyvinuté mikrotechniky, o jaké se nám ani nesní.“

Byl by mluvil dál, ale přehlušil ho třesk impulzního paprskometu. Roi Danton vystřelil ještě jednou a zase. Impulzy energie se promítaly mezi troskami zcela nezvyklým způsobem: jako žhavé míčky, plovoucí ve vzduchu.

Teprve teď ostatní poznali, po čem Danton vlastně střílí. Bez váhání také sáhli po zbraních, ale bylo už pozdě.

Ze všech trhlín ve stěnách sem vnikaly zelené páry a shlukovaly se do obláčků, které se strašidelně tiše pohybovaly k Pozemšťanům.

„Pryč!“ křičel Gorašin. „Ochranné štíty nám nepomohou. Nezadrží hypnotické vlny z krystalů!“

Panicky ustupovali. Bez přestání stříleli po zelených závojích par, ale místo jednoho zničeného shluku se objevovaly stovky dalších. Páry pronikaly odevšad, klesaly výtahovými šachtami a spřádaly se v obrovskou síť, která plnila chodby.

Do dunění zbraní se ozývaly z amplionů steny a křik.

Chodba je zavedla do haly. Za nimi bylo vše slité v jednu žhavou masu. Zatím budou mít od krystalického prachu pokoj.

„Tudy!“ zavolal Velký administrátor. Muži se rozběhli. Jen Roi Danton zůstal stát. Strnule se díval na místo, kde ještě před okamžikem stáli Orbiter Kajman a Janine Goya. Teď zmizeli!

Danton potichu zaklel. Pak nastavil svůj telekom na maximum.

„Haló, Kajmane! Haló, Janino! Ozvěte se!“

Nikdo neodpověděl.

„Tak už pojd'te, Dantone!“ zavolal Atlan. Roi se rozběhl za ostatními. Antigravitačním výtahem vyjeli na povrch třetí plošiny.

Dvacet jeden reflektor na jejich helmách jasně svítil, ale ve vakuu kosmického prostoru se nemělo světlo čeho zachytit.

Roi sebou trhl. Těch světél je třiadvacet!

„Kajmane!“

Bezděky vykřikl.

„Proč ten křik, monsieur?“ zeptal se Oxtorňan.

„Já jsem myslel... Myslel jsem...“

„Myslel jste, že jsem zmizel?“ smál se Orbiter. „Milý monsieur Dantone! Já jsem tady, a Janine také. Můžete si sáhnout.“

Než se Roi vzmohl na odpověď, vynořily se najednou ve světle jejich reflektorů třpytivé obláčky. Světlo se lámalo na miliardách krystalů.

„Pryč odtud!“ řekl Perry Rhodan. „Už nám zbývá jen útěk! Musíme si opatřit loď!“

Přitiskli se ke stěně chodby a nechali přejít roboty. Všechny pochodující stroje byly pokryty krystalickým prachem.

„Krystaly nemají vliv na pozitronické mozky,“ zašeptal Atlan do telekomu.

Ta slova vyvolala v Dantonovi rozporné pocity.

„Jste si jistý, pane?“ zašeptal.

„Naprosto, Dantone.“

Roi se drsně zasmál.

„Ano, opravdu?“

Ohlédl se a viděl, jak Arkonidan zrudl ve tváři.

„Copak to nechápete?“ naléhal Roi. „Některé věci by se nikdy nemohly stát, kdyby byla vaše teorie správná!“

„Ne... to ne,“ koktal Atlan. „To není žádná teorie. To víme určitě. Ty rozpory... pro ty musí být jiné vysvětlení.“

Roi se zahryzl do spodního rtu, aniž si to uvědomil.

Arkonidan má možná pravdu. Na druhé straně roboti pokrytí prachem by nezabíjeli zhypnotizované Walkery, ale pořádali by hon na ty, kdo nebyli ovlivněni.

Tenhle protimluv tu byl, stále.

Roi se najednou napřímil.

„Co se děje?“ zeptal se Atlan.

„Ty hlasy!“ vyhrkl Roi. „Ztichly!“

Teprve teď si i jeho druzi uvědomili, že sténání a bědování v amplionech umlklo:

„Už je mi to jasné!“ zvolal Gorašin. „Kromě Walkerů je na palubě ještě jiný organický život. Ty výkřiky a nářek, to bylo volání o pomoc v nejvyšší nouzi. Teď už hypnotické krystaly jejich odpor nadobro zlomily.“

Roi cítil, jak se mu stáhlo hrdlo. To bylo řešení záhady! Rozpory se hladce vyřešily za předpokladu, že jsou kromě Walkerů na palubě ještě jiné živé bytosti. Bytosti, které donedávna hrály rozhodující úlohu ve třetí sekci.

„Jaký druh života by to mohl být?“ ptal se stísněně.

Nikdo mu neodpověděl.

Nikdo totiž neznal odpověď.

Leda ti dva Oxtorňané, pomyslel si Roi.

K dalším úvahám se nedostal.

„Přejdeme k vnějším hangárům na zádi!“ rozkázal Velký administrátor.

„Vnitřní hangáry jsou určitě zavřené.“

Přikrčení běželi chodbami.

Po několika minutách se zase dostali na místo, kde se bojovalo.

Ale tady bojovali roboti proti robotům.

Chvíli jim trvalo, než na to přišli. Dosud nečinní roboti z pusté sekce se najednou pustili do robotů, kteří sem přišli z jiných plošin.

Pozemšťané se nezdržovali. Obešli bojiště a pospíchali dál, na záď, kde byly vnější hangáry pro čtyřicet bitevních lodí.

Jenom jednou se setkali s rojem krystalových robotů. Perry Rhodan nedovolil střítet, protože se obával, že by napadené krystaly mohly přivolat další roje.

Po pobožené rampě obešli nebezpečné místo a dostali se do bezprostřední blízkosti vnějšího hangáru.

Hluk zápasu v sekci tři mezitím sílil. Oddíly robotů pusté sekce se už zřejmě docela probudily ze své strnulosti a bojovaly proti válečným strojům z ostatních sekcí.

A potom, těsně před vstupem do hangáru, lidé s úlekem zjistili, že roboti ze sousedních sekcí spořádaně ustupují.

Koordinující velitelský mozek v nosné kopuli už zřejmě nevěděl, jak jinak zabránit, aby se roboti navzájem zničili.

Nebylo třeba příliš fantazie představit si, co to znamená.

Gorašin to vyslovil:

„Jakmile zmizí energetické štíty z přepážek, ti roboti zavlečou miliardy agentů cizí mocnosti do nezamořených sekcí a do nosné kopule. Tím se OLD MAN stane skutečným nepřítelem lidstva!“

Nikdo mu neodpověděl.

Také Perry Rhodan zarputile mlčel. Dobře věděl stejně jako ostatní, že se už nedá nic dělat.

Třicet let byl klid. Teď vyvstalo nové nebezpečí pro lidstvo. Nebezpečí ještě větší než to, které představovali Mistři ostrovů.

„...tři... dva... jedna... start!“

Zrychlení při nouzovém startu nedokázaly regulátory přetlaku v dostatečné míře vykompenzovat.

Roi měl pocit, jako by ho nějaký obr pěstí vmáčkl do sedadla. Před očima mu tančily rudé kruhy. Těžce se mu dýchalo.

Když už si myslel, že to nevydrží, ustalo zrychlování stejně náhle, jako začalo.

Bitevní loď přešla do lineárního prostoru.

V polovědomí Roi s vděčností myslel na výkon, který předvedli kosmonauti z jejich oddílu. Zkušení odborníci po vypnutí automatiky uskutečnili přesně vypočtený násilný start s rychlým přechodem do lineárního prostoru.

Sekce tři byla přitom těžce poškozena, ale tomu se nedalo zabránit. Kdyby byl manévr proveden podle předpisu, byla by je zničila děla nebo kosmické lodě z OLD MANA.

„Návrat do normálního prostoru podle plánu ve vypočtených souřadnicích!“ řekl stísněný hlas. Roi zvedl hlavu. Už zase viděl zřetelně.

Viděl, jak se objevilo panorama normálního vesmíru s miliardami hvězd, a oddechl si.

Dokázali to!

Ale ne docela!

Ohlédl se na svého otce a viděl, jak Rhodan ožívuje hyperkom a přikládá k ústům mikrofon, aby vyhlásil všeobecný poplach pro celé Solární impérium.

„Ne, všechno teprve začíná,“ šeptal Roi.